

СЛОБО, СЛОБОДО!
Прво издање

Издавач:

Удружење
”Слобода за свет слободних и равноправних”

Национални комитет за ослобођење
председника Слободана Милошевића

Тираж:
2000 примерака

Штампа:
”ЈЕЛ-МИЛ” ШТампарија ”БАЈИЋ”
Чачак

СЛОБО, СЛОБОДО!

Опроштај Србије од свог
председника Слободана Милошевића

Београд
2006.

Предговор

СРБИЈА И ХАШКА СМРТ

Борба за национални и државни суверенитет Србије, државна дезинтеграција Југославије, хапшење и изгнанство Слободана Милошевића, суђење у Хагу и борба за одбрану истине о Србији, као и његова смрт, представљају један од најдраматичнијих периода Србије с краја 20. и почетка 21. века. Елементи који чине целину и садржину ове драме су повезани и међусобно условљени.

Централна историјска личност која сведочи и која је била у средишту наведених догађаја и процеса је Слободан Милошевић, председник Србије, Југославије, хашки изгнанник и жртва новог светског поретка.

Слободан Милошевић је после контрареволуције и преврата у Србији 2000. године, кад је на власт дошла тзв. демократска опозиција, ухапшен, а онда, мимо Устава и закона, тајно и мучки, под окриљем ноћи, одведен у Хаг и предат хашком трибуналу, политичком суду новог светског поретка.

Суђење у Хагу, под тешким условима, какво не памте демократски и цивилизовани системи, трајало је пет година.

У судском процесу није доказана ниједна оптужба. Слободан Милошевић је снагом аргумената, објективношћу сведока и унакрним испитивањем лажних сведока, доказао да су грађански рат, дезинтеграција Југославије и рат против Србије били последица интереса империјалистичких сила, а он жртва зато што се борио за националну слободу своје земље и бранио њен суверенитет и интегритет.

После упорног одбијања Хашког трибунала да му одобри адекватно лечење, и поред мишљења међународне групе лекара да је лечење неопходно, Слободан Милошевић је, под неразјашњеним околностима, умро у хашкој ћелији 11. марта 2006. године.

Велики део јавног мњења, велики број медија, медицинских и политичких експерата и независних

интелектуалаца, као и других, сматра с разлогом да је Хашки трибунал убио Слободана Милошевића.

Сам настанак и начин финансирања Хашког трибунала, његов селективни приступ према оптуженима и сведоцима, посебно поданички однос према сведоцима новог светског поретка и онима који су починили злочин у име интереса великих сила, потпуно су компромитовали његову способност и утемељеност да буде објективан међународни суд правде.

ТУЖНИ МИМОХОД

Шеснаестог марта 2006. године у 16,30 часова, на Аеродрому "Београд", авион са ковчегом дугогодишњег председника Србије и Југославије спустио се на српску земљу. Дочекало га је неколико хиљада људи са сузама и цвећем.

Званичници из власти су, наравно, пред великом оградом зауставили грађане и забранили улазак на писту. Дозволили су само малој групи пријатеља да преузму тело. То је био први сусрет мртвог Милошевића са народом и први сукоб народа и власти који ће пратити целину његовог дочека, испраћаја и сахране.

Тело Слободана Милошевића било је изложено у Музеју револуције на Дедињу, како би му народ могао да мимоходом ода почаст и признање. Скоро педесет часова грађани су у непрекидној колони пролазили поред ковчега, дању и ноћу, по хладноћи и киши, чекајући и по шест часова да додирну ковчег свог председника, мотивисани великим дугом и великим идеалима.

У километарској колони било је много младог, озбиљног и забринутог света, свечано обучених официра, генерала, ратника са ордењем, војника, рањеника са Косова и Метохије. Дошли су да се опросте од свог председника и команданта. Мимоход дуг и успорен, али нико из њега не иступа. Успорен због непрописане, али и неуобичајене церемоније, јер је свако хтео да се поклати, да пољуби ковчег са заставом, да застане и нешто саопшти, да изрази речи признања, пркоса и извињења, да осуди издају и прокуне убице. Чуле су се топле, дирљиве, искрене и патриотске исповести стотина и стотина грађана. Неки су желели, управо, да на тај начин изразе и грижу савести, да затраже опроштај што нису били храбрији пред угроженом отаџбином, плаћеном завером, у одбрани

националне части, што нису личили на свога Председника и следили његову храброст.

У мимоходу је изражавано највеће могуће људско поштовање, не само сузама које оплакују смрт као опроштај од живота, већ и јавно изреченим ставовима и заклетвама. Његов живот, његово дело и смрт стављани су у контекст српске историје, судбине народа, достојанства нације и положаја државе. Целином укупног садржаја мимоход није био уобичајен, већ у много чему оригиналан, представљао је разговор у коме је наглашена историјски непрекинута вертикала слободарства од Косовског боја, преко Карађорђа до Милошевића. Али, и она друга вертикала - издаја, подаништво и братоубилаштво од Вука Бранковића, преко кума Вујице до видовданске издаје и киднаповања Милошевића.

Ево само неких исповести грађана које су интониране срцем и осећањем правде и патриотске дужности пред његовим одром: "Убише те српски изроди као Карађорђа!"; "Председниче Србије, дочекујемо те из туђине као великана слободе и испраћамо те у вечност као Спарта своје победнике!"; "Велики Милошевићу, и мртав си окупио више Срба него Лазар на Косову! Онима који су Те издали и одвели у Хаг, који су ти живот одузели, нека суди Божја рука!"

Дугачка, километарска колона, која се није прекидала скоро педесет часова, пред којом су се стидели издајници и хашки јатаци, бегали лажни сведоци, а поданици осећали људски малим и нечасним, претворила се у пороту која је Милошевића увела у храм српске историје.

Пред Музејом револуције нађено је доста поцепаних чланских књижица, књижица оних партија које су Председника одвеле на хашку голготу. То је само један од доказа да су други и принципијелнији мотиви определили масовност и величанственост сахране, него што је то идеолошка и политичка припадност.

НА ПЛОЧНИКУ ИСТОРИЈЕ

У јутарњим часовима 18. марта 2006. године, ковчег са посмртним остацима Слободана Милошевића у свечаном декору, постављен је испред Скупштине Србије и Црне Горе, на Плочник историје, како би се од њега опростили грађани Београда, Србије и гости из иностранства.

ПЛОЧНИК ИСТОРИЈЕ назвали смо Трг испред Скупштине Србије и Црне Горе у Београду, јер су се на том простору одиграли многи историјски догађаји Србије и Југославије. На том платоу 1944. године, народ Београда дочекао је ослободиоце који су се четири године борили против фашизма. Ту је Милошевић много пута окупљао десетине и стотине хиљада грађана да им саопшти важне одлуке од националног и политичког значаја за државу и народ. На овом платоу одиграо се и завршни чин контрареволуције 5. октобра 2000. године, кад је Скупштина запаљена, а из ње похарано културно благо, али и драгоцени изборни материјал који је потврђивао велику изборну превару, спаљујући гласове бирача са Косова и Метохије. Са тог места испраћен је Слободан Милошевић, проструки председник Србије и Југославије.

Колоне људи стизале су са свих страна, са заставама, Председниковим сликама, беџом са његовим ликом на грудима. Убрзо је сав простор био испуњен као што и приличи храброј Србији и како налаже слободарска традиција историјских окупљања "Уста раја к'о из земље трава...". Све очи непрегледне масе упрте су ка одру поред кога се смењују почасне страже пријатеља, политичких сабораца, генерала у свечаним униформама, страних представника, чланова Међународног комитета за одбрану Милошевића, угледних интелектуалаца, представника република бивше Југославије.

По броју присутних то је највећи испраћај у историји Београда. Према проценама које су лишене политичке манипулације и идеолошке злурадости, на испраћају је било између петсто и шесто хиљада људи. На опроштај је дошла Карађорђева и Милошевићева Србија, усправна и неустрашива, која је увек бранила част и име отаџбине и никада није "продавала веру за вечеру".

Величанствени скуп је носио помешаност бола, пркоса и протеста. Свечани изглед и неми погледи ка жртви издаје и тиранства, човеку који је у Хагу владао и победио снагом истине, уверењем правде, нису могли да издрже и дуго да трају. Експлодирала је непрегледна маса као вулканска лава. Гласно је проговорила туга, преварена Србија, видовданско проклетство, покорена слобода, хорски и у један глас и са стиснутим песницама: "Живео јуначе! Устани, Слободане! Проклете убице! Слобо, слободо! Ово је Србија! Никада нећеш умрети!" Овако доживљена смрт на моменте је изгледала величанствена, чак лепа као рађање.

Од председника Милошевића се опраштају Београд, Србија и прогресиван свет. Појединачно се опраштају:

Богољуб Бјелица, председник Управног одбора Удружења "Слобода", академик Михајло Марковић, проф. др. Бранко Ракић, Велко Влканов, оснивач и копредседник Међународног комитета за одбрану Слободана Милошевића, Александар Вучић, генерални секретар Српске радикалне странке у име др Војислава Шешеља, председника Српске радикалне странке, Константин Затулин, члан руководства странке "Јединствена Русија", ГенADIЈ Зјуганов, генерални секретар Комунистичке партије Русије, Сергеј Бабурин, потпредседник Државне Думе Руске федерације, Ремзи Кларк, копредседник Међународног комитета за одбрану Слободана Милошевића, генерал Милош Гојковић, Милорад Вучелић, потпредседник Главног одбора Социјалистичке партије Србије, Ивана Жигон, драмски уметник. Сви су му одали највеће признање и поклонили се његовој слави и храбрости.

Километарска колона на челу са челником храбре, уморне и преварене Србије, кренула је ка његовом последњем одредишту - Пожаревцу.

САХРАНА ПОД СТОЛЕТНОМ ЛИПОМ

Величанствени испраћај Милошевићу приређен је у његовом родном Пожаревцу. Улице и тргови били су тесни да приме све оне који су желели да се поклоне слави борца за слободу, њиховог суграђанина.

На централном тргу говорили су први људи Пожаревца, где је његова партија на власти. Дирљивим говорима од Слободана Милошевића опростили су се и представници страних земаља, представници организација у Србији и појединци пред око 250.000 људи.

Дирљиви говор на Пожаревачком тргу чувени руски генерал Ивашов завршио је речима : "Почивај у миру, велики сине Словена."

Након завршеног опроштаја на Пожаревачком тргу, пред ковчег стаје девојка у црној марами, асоцира на Косовку девојку, и поручује: "Слободане, Твоја смрт је смрт песника слободе, а Твоја сахрана химна бесмртнику! Збогом".

Потом је ковчег великог сина Србије, прекривен цвећем, кренуо улицама посутим црвеним ружама ка његовом вечном боравишту. У присуству СВОЈИХ И ВЕРНИХ, на пољани његове младости, детињства и љубави, под столетном липом, положен је у "плаву

гробницу” далеко од Вида и Крфа, ”...где цвета лимун жут”. Албанска и хашка голгота исти су јаук, слава и опомена два времена српске историје. Стигао је великан на место одакле је кренуо и кретао на пут државника у битке за одбрану српске отаџбине и слободе, стигао тамо ”Где је семе клицу заметнуло...” (Његош), где су он и његова Мира од ране младости друговали са литературом и маштали о слободи и једнакости људи, кристализовали своје опредељење, свој филозофски поглед на свет, свој однос према социјалној правди и ослобођењу човека.

Вољом и ”бригом” власти у Србији сахрањен је у одсуству породице, која је у политичком расејању. Прочитана су опроштајна писма супруге и сина.

”Јунаци” контрареволуције, трагајући за изразима мржње, питали су зашто Милошевић није сахрањен на гробљу поред цркве, ако је хришћанин. Не одговарајући на поруке мотивисане мржњом, поставља се питање : Зар Толстој, који је сахрањен под брезом, и Његош, који почива на ловџенском кршу и камену, Десанка Максимовић, која је сахрањена на свом имању, нису хришћани и великани. Повратак Слободана Милошевића у Србију, сјај бола којим га је дочекала као јунака и победника представља њен црни флор кога ће дуго носити као заклетву и опомену своје части и савести.

ХАШКА ЧИТУЉА

Смрт и сахрана Слободана Милошевића испровоцирала је потпуно нов феномен, историјски значајан за читав балкански простор и шире. Група оптужених за геноцид и ратне злочине са простора бивше Југославије, различитих националности, вера и политичких опредељења, од којих су неки били на челу етничких сукоба у грађанском рату, међусобно крварили, а неки оптуживали Милошевића за злочине, послали су му заједничку читуљу са потписом ”Хашки саборци”. Синтагма ”Хашки саборци” није у јавности схваћена ни прихваћена, зато је била предмет јавних осуда, спорова и тумачења.

Хашки оптуженици, који су међусобно ратовали, схватили су да су инструментализовани интересима великих сила, да су их оне сукобиле и финансирале, па их оптужиле за ратне злочине, хапсиле, судиле и изрицале пресуде за злочине.

Дакле, Хашки саборци су спознали истину да су велике силе антагонизирале етничке групе, нације, вере, државе, ради својих интереса, проглашавале их злочинцима и тако их опет сукобљавале. Ту хипокризију тирана, хашки заточеници схватили су касно, али и то закаснило отрежњење има непроцењив значај за сазнање нових садржаја и облика милитаризације, антагонизације и владања светом.

Синтагму "Хашки саборци" треба разумети као њихову самосвест да су саборци против оних који су их сукобили, судова које су основали и чијом инструментализацијом су формирали фашисоидну свест да убијање припадника других етничких групација, других вера, представља основу њихове слободе.

Формирању такве свести хашких сабораца дао је непроцењив допринос Слободан Милошевић целином своје борбе за равноправност, отпором силницима, истином којом је побеђивао у Хагу и доказивао ко је финансирао Цамахирију у Босни, ко су стратези и ратни саветници у "Олуји" и "Бљеску", ко је у дубљој суштини одговоран за разбијање Југославије и проливену крв између Срба, Муслимана и Хрвата, ко суди, а коме се не суди у Хагу.

Дакле, хашка читуља је оптужница против новог светског поретка, Хашког трибунала и глобализације као новог вида економске, политичке и медијске окупације света.

ВЕЛИЧИНА И ИМПРЕСИВНОСТ САХРАНЕ

Када се обједине, саберу и квантификују оцене аналитичара и страних медија, о броју поштовалаца који су Милошевићу на различите начине одали почаст и признање, произлази да је било преко 3,5 милиона људи: дочек на аеродрому, излазак на улице куда је пролазила тужна поворка, опроштај на Плочнику историје у Београду и на Тргу у Пожаревицу, читуље, комеморације, манифестације Срба и Црногораца у Црној Гори, Срба у Републици Српској, Македонији... Овоме треба додати и велики број грађана који су се у православним храмовима молили за покој његове душе, палили свеће по улицама, трговима и институцијама где је Милошевић радио и обављао државне функције. Ову масовност треба посматрати у контексту чињенице да је политичка сатанизација Милошевића од власти у земљи и НАТО моћника у свету настављена, чак и ојачана одмах

после његове смрти, како би се неутралисала несумњива популарност. Какво је његово место у политичком и демократском миљеу Србије, показује податак да му је почаст и признање одало преко педесет одсто целокупног бирачког тела Србије, више него што је изашло на председничке изборе у Србији 2004. године и дупло више него што је те године гласало за председника Србије. Закључак да га је дочекао, испратио и поздравио народ, а не, пре свега, политички истомишљеници, потврђује чињеница да је свим наведеним манифестацијама присуствовало осамнаест пута више људи него што његова партија броји чланова.

Многи добронамерни, али много више политички противници, у Србији и свету постављају питање у чему је тајна Милошевићеве харизме и шта је све мотивисало тако огроман број људи да се окупи око његовог одра и да сахрана прерасте у својеврсну националну манифестацију, у дијалог са народом!

Још ће дуго хроничари, политички аналитичари, социјални психолози, социолози и историчари трагати за овим одговорима. Тешко је са кратке временске дистанце и, док смо под свежим и снажним утицајима непосредних догађаја, дати валидне одговоре. Међутим, већ данас се може тврдити, да су садржај величине и импресивност тога догађаја следећи:

- дубина и величина туге која, заиста, поприма национални карактер;
- чистота и искреност мотива са којима су грађани одавали почаст и захвалност председнику;
- патриотска садржина мотива који су доминирали над политичким, идеолошким и страначким;
- снажна идентификација грађана са његовом борбом за победу правде и истине;
- огромна захвалност грађана за вредности за које се жртвовао и погинуо, које попримају ваннационалне и универзалне размере;
- снажан презир издаје, подаништва и политичког слугерањства као начина доласка на власт;
- испољено признање грађана за прегалаштво, упорност и витештво које је показао у свим фазама и садржајима његове борбе: стварање државне целине Србије, супротстављање НАТО агресији, истрајност и храброст на хашкој голгооти;
- признање за државну, моралну и патриотску доследност и принципијелност, јер је у Хагу бранио националне интересе, српску истину, српску државу и националну част, српску војску, Српску академију наука, Српску православну цркву,

Косово и Метохију, Републику Српску, Србе ван Србије, српски народ, Србију;

- националном, моралном и патриотском величином сахрана је показала читавом свету да народ Србије цени и дубоко поштује борце за националну слободу, да не заборавља њихово мучеништво, да их уводи у трајно памћење, а да, с друге стране, презире издају, лажне сведоке и понтилатовску правду;

- идентификацијом са наведеним вредностима сахрана је доживљена као рађање новог и приближавање идеалима за које се Милошевић борио, поднео мучеништво и, на крају, под неразјашњеним околностима, дао свој живот;

- исказ највећег поштовања и признања његовом делу потврдило је присуство сахрани бројних угледних личности из Европе и света и грађана са подручја целе бивше Југославије;

- међународна димензија изражена је у чињеници што се нови светски поредак уплашио повратка Милошевића у Србију као националног хероја, стрепећи да ће то стимулисати отпор онима који споља управљају Србијом, а који су је економски, политички и медијски окупирани. Уплашили су се да ће његова смрт и импресивност сахране политички ојачати националне и патриотске снаге. И савремени тирани знају за дубину песничке поруке "Бој се оног ко је вик'o без голема мријет јада" (Мажуранић). И заиста, Слободан Милошевић је редак пример у српској историји који је живот дао без страха и јаука, увек са својом поруком наде и охрабрења ДО ПОБЕДЕ!

- Грађани су карактером, величином и садржајем сахране признали Милошевићу да је, управо, он био највећа интегративна снага своје земље. Он је два пута сабрао и окупио највећи број Срба у новој историји. Први пут на Видовдан 1989. године када је на прослави шест стотина година од великог Косовског боја, пред два милиона људи из целе Југославије, обавестио да је "... после много година, много деценија Србија повратила свој државни, национални и духовни интегритет", и други пут, на његовој сахрани у марту 2006. године, када је својом смрћу поново окупио, али и, у великој мери, помирио преко три и по милиона Срба.

- Битна димензија сахране и наведеног помирења грађана је што је она мотивисана високим степеном незадовољства грађана због распада земље, губљења независности, моралног понижења, ниског животног стандарда, велике стопе незапослености, финансијске презадужености државе, великим социјалним разликама, богаћењем путем криминала.

- Његовим заточеништвом, смрћу и тежином положаја у који је доспела Србија, народ је препознао његову државничку и прогностичку снагу и визију, коју је уочи "контрареволуције" саопштио грађанима, да ће се Србија, са марионетском владом, дестабилизovati као држава у сваком погледу, распарчати, постати страни војни полигон, да ће српски народ снаћи судбина Курда: да ће доћи до многих облика социјалне патологије, губљења националног и културног идентитета, да ће доћи до међусобног сукоба нове политичке елите око поделе додељене им власти. Његова смрт и сахрана били су прилика да затраже од њега опроштај за своје грехе, политичку и националну лакомисленост, а њему изразе признање за државничку далековидост.

МИЛОШЕВИЋ И СРБИЈА

Економска, политичка, дипломатска и медијска окупација Србије настављена је већим интензитетом после Милошевићевог депортовања у Хаг. С обзиром на поданичку власт, то се чини потпуно легално. Зато су грађани, уместо да немим мимоходом у тишини испраћају свог председника, узвикивали: **ПРЕДСЕДНИЧЕ, ПОСЛЕ ТЕБЕ УБИЋЕ СРБИЈУ!**

Запад је обећао да, уколико сруше Милошевића, Србији нуди демократију, економски просперитет, високи стандард, међуетнички мир и толеранцију, међународни углед, европски пут и европску перспективу. Пале су илузије и народ је на свом сиромаштву и понижењу осетио да силници нису донели Србији ни већу запосленост, ни социјалну сигурност, ни демократију, ни међународни углед, али су зато донели већу криминализацију, веће социјалне разлике, социјалну беду, економску и политичку неслободу, потцењивање националне историје, деградацију свих елементарних тековина српског народа, живот без перспективе.

После њега, земља је без националне стратегије, развојне визије, без вође и компаса. Она је доживела судбинску голготу сличну Милошевићу: окупирана, политички сукобљена, као држава дезинтегрисана, без међународног кредибилитета.

Народ је слутио, али данас и потврдио, да ће после његовог одвођења на хашку голготу Србија пасти на колена, да ће Нови светски поредак јавно саопштити оно што није

могао у доба Милошевића: да Косову и Метохији није место у Србији, да Дејтон треба редефинисати на штету Срба и Републике Српске, да Србијом могу пролазити стране војске, без питања и дозволе, као да је окупирана. То је учинак нове "демократске" власти, а оваква сахрана Милошевића осуда и протест против таквог положаја Србије.

Милошевић, као стратег независне и слободне Србије, предвидео је њен пут и њену судбину, уколико пође десним рубом историје и ако "милосрдни анђео" на својим крилима спусти демократију на ратом исцрпљену Србију, ако на њено кормило буде доведена марионетска власт.

Зато, по масовности, пркосу и дубини бола сахрана је представљала и облик националне побуне као остатка слободе.

И Карађорђе и Милошевић нису сахрањени са заставама на пола копља. Смрт ова два српска великана изазвала је велики степен сукоба између власти и народа. Уосталом, у историји је познато да квислинзи и освајачи не сахрањују борце за слободу. Они их само хапсе и убијају.

Сахрана Милошевића је потврдила да је то био дијалог смрти који рађа наду, и живота који је понижен. Његовом смрћу и Запад се уверио да је његова харизма у Србији огромна и да је у узлазној линији и поред медијске сатанизације и хашких лажних оптужница. Лидери контрареволуције, навикнути на удобан статус вазала и припитомљени привилегијама власти, на љубав и спектакуларност којом је Србија дочекала Милошевића, и немоћи да себи објасне дубину и суштину те појаве, често су изјављивали да се ради о некој ирационалној сили. Треба их приупитати: Зар је марш милиона људи на испраћају, десетине хиљада читуља, одлазак у цркве и паљење свећа за покој његове душе, црвене улице и тргови од цвећа, јуриши да му се додаткне ковчег, заиста представљају ирационалне невидљиве силе, или се ради о идеологизираној поданичкој визури трансформисаној у проклетство мржње. У ствари, Слободан Милошевић и његова слободарска Србија, још једном су рекли онима који доносе демократију кроз згариште и паљевину српског Рајхстага - "Нон пасаран!"

Милошевића су, премда је у новијој историји први ујединио Србију, званичници оптужили да је и мртав поделио Србију. У ствари, он је само својом смрћу учврстио уверење о дубокој подељености и сукобу између власти и народа.

НЕЗАВИСНИ ИНТЕЛЕКТУАЛЦИ О МИЛОШЕВИЋУ

Новим светским поретком, Хагом, улогом Слободана Милошевића и његовом смрћу бавила су се многа интелектуална пера и борци за демократију. Многи од њих закључили су да је суђење Милошевићу само наставак империјалне политике великих сила у оквиру глобализације као облика окупације света. Они су тврдили да је суђење у Хагу облик међународне корупције права и правде. Зато су многа велика независна и интелектуална имена и горостаси борбе за слободу, равноправност и демократију, без обзира на политичку сагласност, стали на страну Милошевићеве борбе, а против тираније великих.

У свету је много написано о издаји интелектуалаца. Издавали су многи пред великим и малим искушењима, на значајним раскрсницама људске историје. То су они који су служили политици а не истини, идеологији а не правди, материјалним и статусним интересима а не части професије. Такве је амерички критичар Хоралд Розенберг, а потврдио Ноам Чомски, назвао "чопором независних умова". Из тог великог чопора интелектуалаца који су свој професионални морални кодекс подредили политици, власти и користољубљу, идзвајали су се увек часни, независни и велики. А што се тиче агресије на Србију, Хашког трибунала и суђења Милошевићу, ризикуюјући да погрешим, споменућу само неке: Ремзија Кларка, министра правде САД у администрацији Џона Кенедија, Ноама Чомског, професора Универзитета САД, једног од најбољих интелектуалаца читавог света, Александра Солжењицина, највећег живог руског писца, Александра Зиновјева, великог руског филозофа, Харолда Пинтера, британског писца светског гласа и добитника овогодишње Нобелове награде за књижевност, познатог аустријског књижевника Петера Хандкеа и академика Михајла Марковића, највећег живог филозофа Србије.

Ноам Чомски, непосредно после смрти Слободана Милошевића, сведочио је да "...оптужбе против Слободана Милошевића никада не могу да се одрже". Упитао је како може да се докаже оптужница за Косово и одговорио: "...једино ако Била Клинтон и Тонија Блера такође сместе на оптуженичку клупу". Он даље закључује да Србија под влашћу Слободана Милошевића није била тоталитарна држава.

На питање зашто је НАТО бомбардовао Југославију и водио рат против ње, он је, на основу аутентичног

сведочења одговорних из самог врха Клинтонове администрације, одговорио (констатовао), да тај рат "... није имао никакве везе са бригом за косовске Албанце". Стварни разлог је што је Србија била "...последњи угао Европе која се није повиновала неолибералним програмима под управом САД". За Агима Чекуа, садашњег председника косовске владе, констатовао је да је "лично био ратни злочинац".

Између наведених тврдњи најпознатијег професора САД и великог светског интелектуалца и сведочења Слободана Милошевића у Хагу, постоји потпуна сагласност, премда, Чомски није сагласан са његовом политиком. То потврђује моралну, професионалну и интелектуалну величину Ноама Чомског пред истином о Србији, пилатовском суду у Хагу и Слободану Милошевићу. Сличне ставове заступао је и Ремзи Кларк, који је рекао на сахрани Слободана Милошевића "да су велике силе желеле да разбију Југославију", а да се он томе супроставио.

Харолд Пинтер је такође изјавио: "Срамота ме је што сам Британац. Блер, Кук и Робертсон упустили су се у окрутна убиства. Бомбардовање српских цивила... је намерно терорисање невиног народа".

Одбрана Србије од НАТО агресије и Слободана Милошевића пред Хашким трибуналом од наведених и многих других интелектуалних величина света, остаће светао белег интелектуалне храбрости и порука професионалне части онима који долазе и који ће наставити њиховим путем.

Проф. др Милош Алексић

ОПРОШТАЈНЕ РЕЧИ
У БЕОГРАДУ

МИНУТ ЋУТАЊА

Због контроверзних изјава власти у Србији поводом безбедности породице Слободана Милошевића приликом сахране, а нарочито због претњи и уцена које су упућене супрузи председника Србије Мири Марковић, породици се, у ствари, онемогућава долазак на сахрану и породица на њој неће бити присутна.

Ми данас овде испраћамо најбољег међу нама. Ми њега испраћамо свесни његове величине. Молим да то буде достојанствено. Да кличемо његово име, сви који њега нападају нису њему ни до чланака. Ја вас молим да на почетку, минутом ћутања, одамо пошту и почаст председнику Слободану Милошевићу.

Нека је вечна слава нашем председнику Слободану Милошевићу. Вечна му слава.

(Речи којима је Милорад Вучелић потпредседник СПС-а, позвао комеморативни скуп на одавање поште и почасти.)

НЕ НАПАДАЈУ СРБИЈУ ЗБОГ МИЛОШЕВИЋА, ВЕЋ МИЛОШЕВИЋА ЗБОГ СРБИЈЕ

*Након минуте ћутања, први се опростио од
Председника Милошевића Богољуб Бјелица, председник
Управног одбора Удружења "Слобода", следећим речима:*

Одлучио сам, у име Слободе Србије, да се данашњим опраштањем од председника Слободана Милошевића, опростимо мишљу и делом.

Мишљу, његовом државничком и очинском мишљу, упућеном грађанима Србије, тада, у слободној Србији, 2. октобра 2000. године.

Та мисао је:

Поштовани грађани,

Пред други круг избора желим да вас на овај начин упознам са својим виђењем изборних и политичких прилика у нашој земљи, посебно у Србији.

Као што и сами знате, пуну деценију трају напори да се цело Балканско полуострво стави под контролу неких западних сила. Велики део тог посла је обављен успостављањем марионетских влада у неким земљама, претварањем тих земаља у земље ограниченог суверенитета или лишене сваког суверенитета.

Због нашег отпора таквој судбини за нашу земљу, ми смо били изложени свим притисцима којима у савременом свету људи могу бити изложени. Број и интензитет тих притисака умножавао се како је време пролазило. Своје искуство у другој половини 20. века које велике силе имају у рушењу влада, изазивању немира, подстицању грађанских ратова, компромитовању и ликвидирању бораца за националну слободу, довођења држава и народа на руб сиромаштва - све је то примењено на нашу земљу и наш народ. Догађаји који су организовани за наше изборе су, такође, део те организоване хајке на земљу и народ, зато што су наша земља и народ баријера успостављању потпуне доминације на Балканском полуострву.

У нашој јавности је већ дуго присутна групација која, под именом опозиционе политичке партије демократске оријентације, заступа интересе влада које су носиоци притисака на Југославију, а посебно на Србију.

Та групација се на овим изборима појавила као Демократска опозиција Србије. Њен стварни шеф није њихов кандидат за председника државе. Њен дугогодишњи шеф је председник Демократске странке и сарадник војне алијансе која је ратовала против наше земље. Он своју сарадњу са том алијансом није могао ни да сакрије. Уосталом, читавој нашој јавности је познат његов апел НАТО-у да се Србија бомбардује онолико недеља колико је неопходно да би се њен отпор сломио. На челу тако организоване групације на овим изборима налази се, дакле, заступник војске и влада које су недавно ратовале против Југославије.

Заступајући те интересе, из ове групације су нашој јавности послате поруке - да ће са њима на челу Југославија бити изван сваке опасности од рата и насиља, да ће доћи до економског просперитета, видно и брзо оствареног вишег стандарда, такозваног повратка Југославије у међународне институције, и тако даље.

Поштовани грађани,

Моја је дужност да вас јавно и на време упозорим да су та обећања лажна. И да ствари стоје обратно, јер управо наша политика гарантује мир - а њихова само трајне сукобе и насиље. А, ево зашто.

Успостављањем власти коју подржава, односно коју инсталира заједница земаља окупљених у НАТО алијанси, Југославија би неизбежно постала земља чија би се територија брзо распарчала. То нису само намере НАТО, то су и предизборна обећања Демократске опозиције Србије. Од њихових представника смо чули да ће Санџак добити аутономију за коју се члан њихове коалиције Сулејман Угљанин, вођа сепаратистичке муслиманске организације, залаже већ десет година, и која фактички дефинитивно издваја Санџак из Србије. Њихова су обећања такође везана за давање аутономије Војводини, која је таква да је не само издваја из Србије и Југославије, већ је, по свему, чини саставним делом суседне Мађарске. На сличан начин би се одвојила од Србије и друга подручја, нарочито нека њена рубна подручја. Њихово припајање суседним државама одавно је врућа тема тих држава које стално подстичу припаднике мањина тих држава у Југославији да дају свој допринос присаједињењу делова наше земље суседним државама. У склопу те политике за распарчавање Југославије, Косово би била прва жртва. Његов садашњи статус би се прогласио за легалан и дефинитиван. То је први део

Србије са којим би се она морала да опрости, не изражавајући, при том, чак ни наду да ће јој тај део њене земље једном моћи да буде враћен.

Територија која би преостала да носи име Србије, била би окупирана од стране међународних, америчких или неких трећих војних снага, које би ту територију третирале као војни полигон и као власништво којим се располаже у складу са интересима силе чија се војска на њој налази.

Слику тог располагања и последице тога располагања, гледали смо већ деценијама, а нарочито у овој деценији, у многим земљама широм света, најалост, последњих година и у Европи, на пример на Косову, Републици Српској, Македонији, у нашем непосредном окружењу. Српски народ би снашла судбина Курда, са перспективом да буду истребљени брже, јер их је мање од Курда и јер би им кретање било ограничено на мањи простор него што је онај на коме се Курди већ деценијама налазе.

Што се Црне Горе тиче, њена судбина би била препуштена мафији, чија би правила игре грађани требало добро да знају. Свака недисциплина, а поготово свако противљење интересима мафије ставља вас на листу за одстрел, која искључује право на свако помиловање.

Дао сам овај приказ о судбини Југославије у случају да се прихвати избор НАТО-а за нашу земљу, са циљем да упозорим и на то да би у том случају, осим губитка земље и понижења њених грађана, сви живели под непрекидним насиљем.

Нови власници државне територије некадашње Југославије, као и окупатори преостале српске територије, вршили би, по природи ствари, терор над становништвом, чију су територију окупирали. Сам српски народ би истовремено водио непрекидну борбу за поновно успостављање српске државе и за своје поновно окупљање у њој. Они не желе мир и благостање на Балкану, они желе да ово буде зона сталних сукоба и ратова који би им пружили алиби за трајно присуство.

Марионетска власт, дакле, гарантује насиље, могући дугогодишњи рат, све само не мир. А само наша сопствена власт гарантује мир.

Затим, све земље које су се нашле у статусу ограниченог суверенитета, са владама под утицајем страних сила, вртоглавом су брзином постајале сиромашне, и то на начин који искључује наду у праведније и хуманије социјалне односе. Велика подела

на већину сиромашних и мањину богатих - то је слика источне Европе већ неколико година и њу сви можемо да видимо. Та слика не би мимоишла ни нас. И ми бисмо, под командом и контролом власника наше земље, брзо стекли огромну већину веома сиромашних, чија је перспектива да из тог сиромаштва изађу веома, веома неизвесна и далека. Мањина богатих била би састављена од шверцерске елите, којој би било допуштено да буде богата само под условом да буде у сваком погледу лојална команди која одлучује о судбини њихове земље.

Јавна и друштвена својина би се брзо трансформисале у приватну, али власници те својине, из досадашњег искуства наших суседа, би по правилу били странци.

Мали изузеци би били искључиво они који би право на власништво куповали лојалношћу и покорношћу која их измешта из сфере елементарног, и националног и људског достојанства. Највећа национална добра у тим приликама постају власништво странаца, а они који су њима до сада управљали, чинили би то, у овим измењеним приликама, као службеници страних фирми у сопственој држави.

Уз национално понижење, растурање државе и социјалну беду, нужно би морало да дође до многих облика социјалне патологије, међу којима би криминал био први. То није пука претпоставка, већ искуство свих земаља које су прошле тај пут који ми избегавамо по сваку цену. Престонице европског криминала већ скоро деценијама нису на Западу, као што је некада било, већ на истоку Европе. Нашем народу и овај садашњи криминал тешко пада. јер смо дуго, од Другог светског рата до 90-их година, живели у друштву које за криминал такорећи није знало. А неки већи криминал, који се не може избећи у друштву које бисмо постали, губљењем суверенитета и великог дела територије, тај већи криминал био би за наш мали и на криминал ненавикнут народ, опасан као што је за друштво и његове грађане опасан рат.

Један од битних задатака марионетске власти у свакој земљи, па и у нашој, ако бисмо је имали, јесте губљење идентитета. Земље којима се командује споља, релативно се брзо растају са својом историјом, са својом прошлошћу, са својом традицијом, са својим националним симболима, са својим навикама, често и са сопственим књижевним језиком. Невидљива на први поглед, али веома ефикасна и немилосрдна, селекција

националног идентитета свела би га на нешто националних јела, понеку песму и коло, имена националних хероја наденута прехрамбеним производима и козметичким средствима.

Једна од заиста несумњивих последица запоседања територије неке земље од стране великих сила у 20. веку је поништавање идентитета народа који у тој земљи живи. Из искуства других земаља види се да народ једва да је у стању да прати брзину којом почиње да употребљава туђи језик као свој, да се идентификује са туђим историјским личностима заборављајући своје, да познаје боље књижевност свог окупатора од своје књижевности, да глорификује туђу историју често се ругајући својој, да личи на друге уместо на себе.

Губљење националног идентитета је највећи пораз једне нације, а то се не може избећи у савременом облику колонизације. Осим тога, тај нови облик колонизације искључује, већ по својој природи, сваки услов за изражавање мишљења, испољавање воље, а поготово искључује могућност за стваралаштво било које врсте. Неслободне земље укидају право грађана који у њима живе да слободно изразе своје мишљење, јер би се то мишљење, пре свега, сукобило са неслободом. Отуда је тортура над мишљењем најдоследнији и најнеопходнији облик тортуре у земљи која је изгубила слободу. А њихова симулација слободне воље служи као покриће окупатору, да је успоставио демократију у чије име је и запосео територију туђе земље.

Нарочито желим да нагласим, због младих људи, интелектуалаца, научних радника, да су земље лишене суверенитета по правилу лишене и права на стваралаштво, а нарочито на стваралаштво у области науке. Велики центри, велике моћи финансирају научно стваралаштво, контролишу домашаје и одлучују о примени његових резултата. Зависне државе, уколико имају научне лабораторије и научне институте, немају их као самосталне субјекте, већ као испоставе централе која им контролише све, а нарочито домашаје у стваралачком мишљењу и раду. Ти домашаји се морају кретати у границама које у окупирану земљу и окупирани народ неће унети семе побуне или еманципације.

У овом тренутку, пред други круг избора, због сумње Демократске опозиције Србије да може да оствари резултат који им је потребан, припадници врха ДОС-а, новцем унесеним у земљу поткупљују, уцењују и застрашују грађане и организују штрајкове, немире и

насиље, не би ли зауставили производњу, сваки рад и сваку активност. Све, разуме се, са циљем да у Србији стане живот и са образложењем да тај живот може поново да почне и да се одвија успешно и добро када почну да га организују они који овде заступају окупаторске намере, планове и интересе. Наша је земља суверена држава, има своје законе, свој Устав, своје институције. Србија је дужна, а и заслужила је да се одбрани од инвазије која јој је припремљена кроз разне облике субверзије.

А грађани су дужни да знају да учешћем у субверзији којој је циљ спољна доминација над њиховом земљом, односно окупација њихове земље, сносе историјску одговорност за укидање права својој земљи да постоји, али сносе одговорност и за губљење контроле над сопственим животом.

Препуштајући своју земљу другима, туђој вољи, препуштају исто тако туђој вољи и сопствени живот и живот своје деце. И многе друге људе.

Сматрао сам као своју дужност да упозорим грађане наше земље на последице активности које финансирају и подржавају владе земаља НАТО алијансе. Грађани могу да ми верују и не морају да ми верују. Моја је жеља да се у моја упозорења не увере касно, да се не увере тек онда када буде тешко да се исправе грешке које су грађани у својој наивности, површности или заблуди сами учинили. Па ће се те грешке тешко отклањати, а неке можда неће моћи никада да се отклоне.

Мој мотив да изразим своје мишљење на овај начин није уопште личне природе. Два пута сам биран за председника Србије и једном за председника Југославије. Ваљда би свакоме после ових десет година требало да буде јасно да они не нападају Србију због Милошевића, него нападају Милошевића због Србије. Моја савест је у том погледу савршено мирна. Моја савест, међутим, не би била ни најмање мирна ако свом народу не бих, после свих ових година на његовом челу, рекао шта мислим о његовој судбини, ако би му ту судбину наметнуо неко други, макар и тако што би народу објашњавао како је такву судбину изабрао сам.

Та заблуда, да бира сам оно што за њега бира неко други, најопаснија је заблуда и главни је разлог моје одлуке да се јавно обратим грађанима Југославије. Хвала.

На крају, опростио се речима:

**ЖИВ ЈЕ СЛОБОДАН - УМРО НИЈЕ
ДОК ЈЕ СРБА И СРБИЈЕ!**

СЛАВА ТИ, СЛОБОДАНЕ МИЛОШЕВИЋУ!

**НИСУ УСПЕЛИ ДА СЛОМЕ
НОВОГ СРПСКОГ КАРАЂОРЂА**

Академик проф. др Михајло Марковић:

Отишао је у историју један од највећих синова српског народа, вођа српских социјалиста, наш Слободан. Ретко се рађа човек који успе да у народу пробуди такве снаге, који је успео да уједини толико честитих људи, толико врсних бораца, толико блиставих умова. Ретко се рађа човек који уме да окупи толико људи око једне велике идеје, који тој старој, вечној идеји успе да да ново лице, у новим историјским условима. Велику, занемарену традицију српског социјализма од Светозара Марковића до Димитрија Туцовића, и до српских партизана, он је оживео управо у време њене велике кризе у свету.

Увек се заборавља да је Слободановом заслугом већ 1989. извршена реформа и економског и политичког система код нас, а то је било не пре, већ после великих промена у источној Европи, и Русији. Само што ми тада нисмо упали у шок-терапију и гангстерски капитализам, већ смо од великих социјалистичких идеја, слободе, социјалне правде људске солидарности, сачували све оно што се у нашим условима могло применити. И то је први Слободанов смртни грех у очима господара новог светског поретка. Такво друштво је било истински демократска алтернатива стаљинизму, и оно се није смело толерисати. Био је то, по терминологији Џорџа Кенана, претече глобализма, опасан вирус који је могао заразити и друге земље, који је зато морао бити уништен.

Други Слободанов смртни грех био је непокорност у односу на једину преосталу светску суперсилу, када је она кренула да покори Балкан на путу ка највећим светским залихама нафте на Блиском истоку и Каспијском језеру. Слободану није недостајало еластичности и дипломатске прилагодљивости. Али, то није било ни изблиза довољно. Била је неопходна апсолутна послушност, колонијална понизност, која је неспојива са српским националним карактером. Слободан је имао смелости да највећој сили света каже НЕ, то је само по себи значило Хаг и смртну пресуду.

Свако ко је слободан да мисли, зна да Слободан није крив ни за један од ратова за које је оптужен. Американци су већ 1989. године прогласили да је Југославија одиграла своју улогу и да више није неопходна. То је био сигнал за сву нашу такозвану браћу, да се припремају за отцепљење. Сви су се они, те невине жртве српске агресије, већ 1990. и 1991, до зуба наоружали и припремили за отцепљење.

Ипак, Слободан је приказан као разбијач Југославије, као покретач свих тих ратова, као балкански касарин. Неистинитије и гнусније оптужбе никада није било у историји. Он, који је био истински интернационалист, као што је био и велики Србин, он који је био неспособан да један народ мрзи, био је оптужен за етничко чишћење. Он који је све учинио да сачува Југославију, јер је то био једини могући начин да сви Срби остану у истој држави, оптужен је за разбијање Југославије.

Запад нам је 1992. одредио страховиту блокаду која би уништила привреду сваке државе, наши мондијалисти га оптужују да је он произвео хиперинфлацију, 1993. године. Албанци су 1999. побегли са Косова у Албанију пред НАТО бомбама и по позиву својих вођа, да би произвели хуманитарну катастрофу, Слободан је оптужен због наводног протеривања Албанаца са Косова. Сведоци смо трагедије једног изузетно способног човека који је свој врло велики задатак покушао да оствари у врло нечасном окружењу и у врло неповољним условима. Као Карађорђе.

Нису успели да га сломе, нису успели ни да докажу било шта од онога за шта су га оптуживали. Зато су га убили. Ишчупали су му срце, ти највећи злотвори овога света. То срце, које се тако храбро борило и толико издржало и које је волело и онда када је требало.

Слободан се родио онда када је управо почела велика борба за ослобођење 1941. Умро је управо онда када српски народ и српски социјалисти, ако треба да преживе, треба да почну једну нову борбу за ослобођење и социјалну правду.

Нека ти је вечна слава, Слободане! Твоји социјалисти те никада неће заборавити.

Тамо где си ти пао, они ће продужити, док се оствари заједнички циљ, твој и наш.

И МРТВОГ СЛОБОДАНА СЕ ПЛАШЕ

Проф. др Бранко Ракић:

Драги мој председниче,

Када сте ми пре неколико година указали огромно поверење, и огромну част да будем Ваш правни саветник да вам помажем у Вашој херојској борби за истину и правду, надао сам се и веровао да ћу имати и ту срећу и ту част, да са Вама заједно, са Вама слободним једног дана стигнем у нашу отаџбину. Нисам тада ни слутио да ће се десити ово што се десило, и да ћу баш ја имати ту страшну дужност да Вас у ковчегу вратим кући... у земљу коју сте толико волели, за коју сте се до последњег даха неуморно борили, и за коју сте најзад херојски погинули. Наду и уверење да ће бити друкчије од овога што се десило, да ћемо успети у нашој борби, и да ћете убрзо бити слободни, развијали сте ми и учвршћивали управо Ви, Председниче. И то од првог нашег сусрета у шевенингенском казамату, када сам након дугог ходања лавиринтом суморних ходника и пролажења кроз мноштво блиндираних врата, уместо на скрханог човека, што се једино и могло очекивати у тим условима, наишао на човека са ведрим и топлим осмехом, са невероватном снагом воље и непоколебљивом решеношћу да победимо. Та унутрашња снага, та ментална енергија која се скоро физички осећа, за мене је била изузетно искуство и огроман подстрек током читавог временаведеног са Вама.

Историја, драги мој Председниче, понекад чини невероватне апсурде. Јер, шта може бити већи апсурд, већа историјска аномалија, него да сте баш Ви окончали Ваш живот у заточеништву, Ви који сте својевремено, неслободном и угњетаном српском народу са Косова једини били спремни да пружите наду, сигурност и слободу, и кога је тај исти народ, кличући у знак захвалности, ословљавао : "Слобо, Слободо!" А српски народ никада није необазрив у коришћењу своје најлепше речи, речи слобода, јер је током своје тешке историје слободу премало и прекратко имао. По суду, дакле, нашег народа, драги Председниче, и то оног његовог дела који је највише патио, стављање Вас у заточеништво значило је поробљавање слободе.

Имајући ту част да радим са Вама у најтежим тренуцима, имао сам и ретку привилегију да упознам Вашу личност, оног свакодневног, обичног Слобу Милошевића. Кажу да су велики људи увек једноставни и приступачни ; проводећи време са Вама уверио сам се веома брзо да је, када сте Ви у питању, та тврдња веома тачна. Недуго пошто сам почео да сарађујем и да се дружим са Вама, рекосте ми једном: ”Драги Бане, ти си ми, ето, сад практично члан породице”. Сада, када Вас нема и када осећам колико то боли, више него икада схватам колико су те Ваше речи истините. А знам, драги мој Председниче, колико сте ви широко и племенито срце имали.

Историјске личности се ретко када мере личном добротом, за њих важе други, историјски критеријуми. За мене, који сам Вам постао лични пријатељ, па да се послужим Вашим речима, практично члан породице, она лична свакодневна мерила су некако важнија, мада и по једним и по другим критеријумима Ви сте у самом врху. Сећам се како сте ме звали да храбримо друге хашке заточенике, када им је било тешко, иако је оно чему сте ви били изложени, оне оптужбе и оне личне и породичне муке, које су Вам наметали непријатељи нашег народа, биле теже него код било кога од ваших сапатника. Морао сам пред Вама увек строго да пазим, да не поменем неки свој проблем, јер бисте Ви одмах запоставили своје огромне проблеме, да бисте се бавили решавањем мог безначајног.

Сећам се Ваше блакости чак и према Вашим противницима, када сам Вам предлагао како да изврнемо руглу неке од тужилачких сведока лажова, умели сте да ми кажете: ”Па, не могу ваљда да се подсмевам човеку”. И то ”не могу да се подсмевам” остало је чврсто упркос свим мојим објашњењима, да тај кога штедите, са слободе по Вама утамниченом сипа најљући отров, износећи безочне и драстичне лажи.

Данас, суочени са застрашујућим, ниским и подлим односом који бедна мањина у нашем народу чак и у оваквом тренутку исказује према Вама и Вашој породици, многи говоре: ”И мртвога се плаше!”. И заиста, сви су разлози за то да се минорни и неморални људи осећају нелагодно и уплашено пред Вашом моралном величином и историјским значајем. Али, ако ико сматра да је се Вас и за живота требало плашити, да бисте Ви на нечија недела узвраћали осветом, тај не познаје Слободана Милошевића. Јер, Вама је било каква потреба за осветом,

за враћање мило за драго, била потпуно страна. Ево, чак и недавно, када смо крајем јануара раскринкали и разбили од лажи саздану кампању, срачунату на спречавању Вашег лечења, кампању како Ви тобоже нисте пили преписане а пили сте непреписане лекове, ону исту кампању која је настављена непосредно пред Вашу смрт, и после ње ја сам Вам предложио да не станемо, да јавности обелоданимо чињенице и да тражимо одговорност од оних који су се бавили тим прљавим активностима и манипулацијама. Ваш одговор је био у складу са Вашом неосветољубивом природом и благом нарави: "Пусти их, видело се да лажу, а њиховим поступцима нека суди време, и њихова савест, ако је имају".

Нису случајно и сви други притвореници, без обзира на националност, показивали огромно поштовање према Вама. Јер, Ви сте према свима њима поступали са поштовањем, благошћу и добротом. И није случајно што сам, не мали број пута и у Трибуналу и затвору, видео како ми радници тих институција показују горе подигнут палац у знак подршке онога што сам заједно са Вама радио. Односно, у знак подршке Вама, јер су имали прилике да се увере какав сте Ви човек, и да сазнају макар део истине о Вашој историјској мисији и улози.

Конечно, и није случајан неутешан плач у који су на вест о Вашој смрти бризнуле и неке особе запослене у Трибуналу, које су имале прилике да Вас упознају. Дакле, чак се и у Трибуналу, у оном његовом поштенијем и обавештенијем делу, плаче за Вама. Сећам се како смо прошле године, припремајући се за једно сведочење, заједно у затвору гледали снимак оних великих скупова у Косову Пољу и на Газиместану. Посматрао сам Вас како, ето, ту заточени, гледате снимак на коме Вам милионска маса кличе "Слобо, Слободо!", док се Ви обраћате речима пуним толеранције, залагања за мир и братство међу народима, речима управо супротним од онога за шта Вас оптужују. И питао сам се како се тада осећа Ваша душа, колико снажно треба да стегнете срце да бисте могли да истрпите неправде које Вам се чине.

Посматрао сам Вас како достојанствено слушате и трпите оне безочне лажи које је о Вама износила она нама противна страна, и питао сам се колико Вас то боли и кида вам срце. Питао се колико чврсто треба да стежете своје добро срце, да бисте онако стојички подносили према Вама неправедан и увредљив однос оног назови судског већа. А посебно сам се питао у којој мери Вас

раздире она највећа мука којој су Вас изложили, одвојеност од Ваших најмилијих, од Ваше породице, и тортура и увреде којима су изложени.

Сувише често и сувише снажно сте, мој добри Председниче, ћутећи достојанствено, морали да стежете своје напаћено срце. Сувише често и сувише снажно сте га стезали, и сувише често и сувише окрутно су Вам га кидали да не би било приморано да заувек стане. Овом узроку смрти, нажалост, ниједан медицински извештај и ниједна судска истрага вероватно неће посветити никакву пажњу.

Ви сте прерано отишли са животне сцене, прерано по биолошким критеријумима, али за Вас не важи оно исто време које се на нас примењује, Ваше време одбројава велики часовник историје, по коме се трајање мери величином животног дела.

Гледајући како се Ваши минорни опоненти у овој окупираној земљи односе према Вама, чак и у овом тренутку, када би сва неслагања и анимозитети требало да утихну, многи питају: "Зашто не допусте да човека на достојанствен начин сахране"?

Ја знам, драги мој Председниче, да када сте Ви у питању, за постојање и опстајање достојанства нису потребне ничије дозволе и допуштења. Посебно не оних који лично достојанство никада нису имали, а који су национално достојанство продали. Јер, достојанство је увек тамо где је Слободан Милошевић. Ваша херојска борба и Ваше држање пред институцијом која није могла да Вас победи, чак ни онда када Вас је физички убила, остаће велика лекција достојанства за генерације широм света. А на нама, Вашим пријатељима и сарадницима, остаје да сачувамо и наставимо ваша дела.

Време и историја ће све и свакога ставити на своје место. Ваше већ заузето место у историјској хијерархији пружа нам значајну утеху. По историјским мерилима Ви нисте умрли, нити ћете икада умрети. Историјске величине се не могу убити. Ваши непријатељи, Ваше убице, будући да су сами историјске ништарије, ову чињеницу су превидели.

Хвала вам још једном, мој драги Председниче, на поверењу које сте ми указали, на благиости и племенитости којима сте ме обасипали, и на примеру храбрости и достојанства, који сте ми давали и коме сте ме учили.

Нек' Вам је вечна слава.

БИЛИ СУ НЕМОЋНИ ДА ГА ОСУДЕ, ЗАТО СУ ГА УБИЛИ

Проф. Велко Влканов:

Поштовани другови и другарице, српска браћо и сестре!

Окупили смо се овде поводом превремене смрти Слободана Милошевића. Наша жалост је велика. Изгубили смо драгог пријатеља и друга. Али, осећај бола је помешан с осећањем гнева и потресености, јер Милошевић није једноставно умро - он је био убијен! Немоћне да га осуде, такозване хашке судије су га убиле. На тај начин су доказали оно што смо одавно већ знали: да они нису судије, већ најамни егзекутори. Желим да јасно и гласно кажем: убили су га страни, али су га издали своји. И то чини његову смрт још жалоснијом по нас. Целати, другови и другарице, даме и господо, нису само сурови, већ су често и много глупи, надајући се да, ако убију Милошевићево тело, убиће и његов дух. Али су у тешкој самообмани. Проузроковавши његову смрт, извели су га на пут који води ка бесмртности. Слободан Милошевић је отишао у историју свог народа, да тамо заувек и остане. Од данас он ће бити један од најмоћнијих фактора живота српског народа и државе. Усправни стојимо пред земним остацима великог сина српског народа, свих балканских народа, целокупне словенске породице, човечанства у целини. Испуњени смо, не само осећањима бола и потресености, већ и поноса. Ми смо поносни што се наш пријатељ и друг Слободан Милошевић усправио као титански Давид против злокобног Голијата светског империјализма, оличеног у Сједињеним Америчким Државама и НАТО-пакту. У неравноправној бици изгубио је живот, али је остварио велику моралну победу, једну победу која представља и нашу заједничку победу. Нећу погрешити ако кажем да је Слободан Милошевић поновио подвиг великог Бугарина Георги Димитрова, али, нажалост, у много тежим условима. Показује се да је фашизам данас много гори од фашизма јуче. То захтева од нас да уложимо двоструке напоре у настављању борбе Слободана Милошевића.

Милошевић је умро - живео Милошевић!

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ СЛОБОДАНУ МИЛОШЕВИЋУ

Генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић прочитао је поруку из Хага др Војислава Шешеља. Порука гласи:

Драги Слобо, као гром из ведре неба погодила ме је вест да су те хашки злотвори на овако монструозан начин убили. У шоку смо били сви. Ми, твоји хашки саборци, али и сви часни људи у Србији и у свету, сви они који воле и поштују слободу више од свега. Сви данас знамо ко те је убио. То су они који нису могли да поднесу бриљантну одбрану пред њиховим инквизиторским судом, они који су нам земљу бомбардовали и разорили, они који и данас хоће да разоре Србију. А за тај прљави посао у своја злочиначка кола упрегли су и слуге у Србији.

Окупатор и његове окупационе снаге у нашој земљи деловали су заједнички са једним јединим циљем и задатком, како да што брже и успешније униште нашу Србију. Зато су морали тебе да убију. Морали су, јер си поносно, достојанствено и храбро бранио наш народ и нашу земљу. Морали су, јер им је од оптужнице пред антисрпским трибуналом против тебе остало само мртво слово на папиру. Морали су и зато што су све јасније на видело излазиле чињенице да су Американци и Енглези и остали западњаци били ти који су изазвали кризу у бившој Југославији, а твоја кривица је била само у томе што си покушавао да спасеш свој народ од погрома.

Морали су да те убију и да би застрашили све оне у Србији који воле слободу. Све оне који воле отаџбину, јер мисле да ће на тај начин за највише вредности у нашој Србији прогласити националну издају, криминал, лоповлук и свеколики бандитизам баш онако како су Србијом преко својих сатрапа владали од октобра 2000. године.

Драги пријатељу, нисам неко ко често показује емоције, не спадам у оне који би патетичним изливом осећања показивали шта о некоме мисле, али твоја смрт ме је искрено и људски погодила. Не само да ћеш недостајати Србији, свима који су волели да гледају и

слушају како побеђујеш криминалце из Хашког трибунала, већ ћеш недостајати свима нама, твојим пријатељима са којима си делио дане, месеце и године мука и патњи, посебно овде у хашком казамату.

Данас, драги Слобо, не постоји нико тужнији од мене што нисам у могућности да будем у Београду и Пожаревцу, и тебе, велики пријатељу, испратим и поздравим последњи пут. Остало ми је да само овом поруком, која никада не може до краја да искаже емоције, покушам да ти укажем ону пажњу која се посвећује добрим и великим људима који су свој живот дали за отаџбину и народ. И некада као политички неистомишљеници, чак и када смо размењивали тешке речи и оптужбе, поштовали смо се и уважавали, јер смо знали да се обојица боримо за Србију.

Последње три године које смо заједно провели у туђинском казамату зближиле су нас више него икада. Неизмерном толеранцијом, смиреношћу и искреном српском господственошћу пленио си људе око себе. Ценио сам твоје пријатељство више од свега. Волео сам те и поштовао и као саборца и као доброг човека.

Ти си, Слобо, био један од оних људи који није могао да сакрије неизмерну и готово надљудску љубав према својој породици. Волео си своје најближе онако како мало који отац и супруг може. И то је одлика великих људи. Колико си сметао српским непријатељима, показују и њихове нељудске реакције после твоје смрти. Они који су желели уништење Србије не могу да сакрију своју радост и егзалтираност због твоје погибије, ни они на западу, ни њихови домаћи сатрапи, наравно, ни њихове лажаовизије и прљаве новине.

Све то раде, драги пријатељу, зато што се плаше нашег народа, зато што се плаше слободарског духа који си ширио око себе. Зато што се плаше да слободарску Србију никада неће победити.

Знам да данас за тобом тугују сви часни Срби, не само у Србији, већ и у Црној Гори и у Републици Српској, а кришом и наши људи на територији окупиране Српске Крајине. У жалости су не само Срби, већ и сви слободоумни људи широм земљине кугле. Посебну част треба да ти чини чињеница да те и у Србији и у свету напада најгори људски отпад, чиме твоју људску и политичку вредност уздижу до неслућених висина. После година сатанизације наше Србије, тебе и твоје политике, као и свих нас, ваљда чудом не могу да се начуде како

Срби после твог убиства поново дижу главу спремни да се за своју земљу и за свој народ боре снажније него икад. Отели су нам Српску Крајину, покушавају да униште Републику Српску, бомбародовали су Србију да би данас, уз помоћ својих штићеника, покушали да нам узму Косово и Метохију. После свега, убили су и тебе, драги пријатељу. Ипак, надам се, и уверен сам да Србију нису убили, јер наша Србија дићи ће се као феникс из пепела, а слобода ће бити, баш као што је кроз историју увек била, највећа вредност нашег народа.

У име Српске радикалне странке, милиона грађана који је подржавају и у лично име изражавам најискреније саучешће твојој деци, супрузи, целој твојој породици. Остаће им заувек да се поносе тобом и твојим делом.

Изражавам саучешће и грађанима Србије и целокупном српском народу, а теби, драги пријатељу, дајем обећање да ћу се против хашких криминалаца борити са истом жестином са којом си ти то чинио, бранећи истину и нашу српску отаџбину. Такође знам да ће наш народ умети да поштује твоју жртву и да ће се јединственије него икада изборити за своју судбину, а теби, драги мој Слободане, нека свевишњи Бог подари рајски благослов, нека твоме телу буде лака света срска земља.

У Хагу, 17. 03. 2006.

Др Војислав Шешељ

БОРИО СЕ ЗА ЧАСТ СВОГ НАРОДА

*Константин Затулин,
представник "Јединствене Русије":*

Браћо и сестре!

По вољи партије "Јединствена Русија", којој припада већина посланика Државне думе Руске Федерације, по заповести сопственог срца, дошао сам овде да изразим дубоко поштовање Слободану Милошевићу, великом сину Србије, који је погинуо у Хагу. Зато што то није просто смрт - то је погибија! То је убиство! Пет година смо сви ми посматрали како се Слободан Милошевић малтене сам борио у Хагу, за своју част, за част свог народа, за част Србије. Није им дао да осуде њега и Србију, али они нису имали смелости да га пусте. Много је народа на свету, али, верујте, нема ниједног другог народа који би толико са вама, Србима, саосећао у овој смрти, као Руси. Познато вам је да смо ми хтели да га излечимо у Москви, да смо нудили све могуће гаранције за његово лечење у Москви и, ако им је толико потребно, за његово враћање у Хаг. Нису нам дали такву могућност. Сви посланици Државне думе су пет пута гласали осуђујући сам Хашки трибунал. Породица Слободана Милошевића је у Москви, и ако се данас због некаквих бестидних политичких игара не би нашло место овде, у Србији, за Слободана Милошевића, ми бисмо га сахранили у Москви.

Слободан Милошевић је отишао, али Србија и Русија остају.

Живели Срби!

ПОБЕДИЋЕ СЛОБОДА ЗА КОЈУ СЕ СЛОБОДАН БОРИО

Генадиј Зјуганов, генерални секретар Комунистичке партије Руске Федерације, посланик Државне думе:

Драги пријатељи, моја српска браћо!

Русија је увек, у радости и невољи, била уз братску Југославију, уз братски српски народ. Ми имамо заједничку историју, заједничке победе и заједничке невоље. Заједно смо надвладали фашизам, надвладаћемо и садашње напасти које су се обрушиле на Југославију и Русију. Кажу да је данас главна раскрсница Европе Брисел. Не, главна раскрсница је братска Србија, Београд, ваш напаћени народ. Ви сте први примили удар нових глобалиста, и Слободан Милошевић је пао храбром смрћу у борби с новом напашћу.

Само ако објединимо напоре Русије, Србије, свих родољуба, бићемо у стању да се одупремо новом покушају најезде глобалиста на читав свет. Тај злочиначки трибунал, који у суштини игра улогу фашистичке душегупке, обавезно ће бити разјурен. Славни синови српског народа изаћи ће на слободу, и ми ћемо објединити напоре и обавезно наставити славну борбу Слободана Милошевића за слободу и независност својих народа. Главно је наше јединство!

Уверавам вас да су сви родољуби, сви комунисти, читав раднички покрет били и увек ће бити уз братску Србију. Славна ствар слободе, независности и достојанства, за коју се борио Слободан Милошевић, обавезно ће победити!

Живело јединство и дух отпора у нашим народима! Слободан Милошевић је живео и својом херојском борбом! Ми ћемо наставити његову свету борбу за достојанство храброг и одважног српског народа, за јединство и наше братство!

Вечна слава Слободану Милошевићу, јуначком сину српског народа! Живело наше неразрушиво пријатељство и воља за нове победе!

Желим да се у име Русије и свих родољуба поклоним вама, верним синовима и родољубима, који су данас на челу те свете борбе. Хвала вам!

Живело наше пријатељство и воља за нове победе!

ПРЕДСЕДНИК МИЛОШЕВИЋ ОСТАЈЕ ЗАУВЕК У НАШИМ СРЦИМА

*Др Сергеј Бабурин, потпредседник Државне думе
Русије:*

Драги пријатељи! Браћо!

Данас испраћамо на последњи пут великог родољуба, истакнутог државника, председника Србије, председника Савезне Републике Југославије Слободана Милошевића. И нека данас овде, крај његовог праха, нема почасне паљбе која приличи председнику, официра гарде, оружаних снага, али је сада овде с њиме душа Србије, а то сте ви који сте се ту окупили. Желим да вам пренесем изразе саучешћа не само од руских посланика. Уз сагласност председника Милошевића, Савезна скупштина је 1999. донела одлуку о спремности Савезне Републике Југославије да се прикључи Савезу Белорусије и Русије. Засад није дошло до обједињавања православних Словена. Али, као заменик председника Скупштине савеза Белорусије и Русије, преносим вам изразе саучешћа од политичара и посланика две наше републике, две државе. И у Русији, и у Белорусији, све родољубиве снаге данс тугују заједно са вама.

Драги пријатељи! Данас се завршава велика епоха. Слободан Милошевић је последњи председник Југославије. То кажем са тугом. Током читавог 20. века Југославија је била пример окупљања, овде на југу Европе, националних снага за одбрану православних словенских вредности. Југославија је била иницијатор настанка несврстаног покрета, и помагала је Западу и Истоку у проналажењу заједничког језика. Југославија је, као и председник Милошевић, убијена. Али, жива је Србија. Ми желимо Србији да издржи, да сачува своју територијалну целовитост, да очува српско-црногорско братство. Желимо вам свако добро и срећу у чврстој, чистој и високо духовној земљи. Председник Милошевић је заувек у нашем срцу и биће с нама у нашим борбама. Хајде да учинимо све, да они који су криви за његово убиство буду кажњени. Да би ствар за коју је он дао свој живот, а то је ствар препорода Србије, да та ствар победи.

Живели српски јунаци!

Слобода Војиславу Шешељу и свима осталим који су у Хагу!

Живела Србија!

СЛОБОДАН МИЛОШЕВИЋ - ЧОВЕК ЗА СВА ВРЕМЕНА И ЦЕЛО ЧОВЕЧАНСТВО

Министар правде САД у администрацији Дона Кенедија Ремзи Кларк, говорио је о великом делу Слободана Милошевића, које превазилази границе Србије и садашње време:

Дошао сам данас овде да се са свима вама сетим Слободана Милошевића.

У кључном моменту за историју, Слободан Милошевић је изабран да води Југославију против невероватно моћног Запада, Сједињених Америчких Држава и НАТО-ом предвођеним америчком доминацијом, који укључује такође и колонијалне силе неколико других земаља. Југославија је створена у жељу балканских ратова да обезбеди економски савез, просперитет и да заштити свој народ од стране доминације и експлоатације. Запад је био одлучан да искључи Југославију и да јој наметне своју вољу на расцепкане делове. Сви се сећамо добро бомбардовања НАТО, односно Сједињених Америчких Држава, Србије.

Слободан Милошевић се одупро, одбио је да се потчини, тражио је мир и преговарао је са свом својом великом енергијом и својим способностима како би очувао унију Јужних Словена; међутим, моћ је превладала право, Југославија је била искључена, односно расцепкана, сада Црна Гора ће се можда отцепити а Србија уколико се околности не преокрену ће и сама бити расцепкана, наравно уколико се околности не преокрену и не превлада дух Слободана Милошевића.

Историја ће показати да је Слободан Милошевић био у праву!

Како би се демонизовала Југославија, Савет безбедности Уједињених нација, под притиском Сједињених Америчких Држава, основао је Међународни трибунал за ратне злочине на територији бивше Југославије и то је први такав трибунал, трибунал те врсте у историји Уједињених нација. Суд је илегалан, није у складу са Повељом Уједињених нација.

Слободан Милошевић је био одвучен у ланцима из своје отаџбине у Хаг како би се суочио са криминалном

оптужницом док за то време Сједињене Америчке Државе и земље чланице НАТО-а су водиле своје криминалне ратове. Да ли сво насиље Југославије укључујући отпор пружен током Другог светског рата може да се пореди са Џорџом Бушом и његовом агресијом против Ирака?

У хладној, тамној ћелији коју су направили нацисти из дана у дан у току више од четири године Слободан Милошевић се без страха борио, непрекидно са свим својим способностима како би се успешно борио против оптужби које су му наметнуте.

Зна се да његово здравствено стање није било добро. У новембру 2005. страни доктори су га прегледали. Установљено је да је његово здравствено стање критично; међутим, одбијено је лечење. Он се дакле борио, али његово храбро срце је одједном стало.

Ово је дакле наслеђе које оставља Слободан Милошевић - човек за сва времена и за цело човечанство.

ПОНОСНИ СМО НА ТАКВОГ ВРХОВНОГ КОМАНДАНТА

Генерал Милош Гојковић је рекао на испраћају:

Данас се пред овим тужним и величанственим скупом опраштамо од Слободана Милошевића, председника Србије и Савезне Републике Југославије и врховног команданта ВЈ.

Бројни припадници ВЈ, као и велики број грађана Србије и Црне Горе, поносни смо што нам је у најтежим тренуцима за нашу отаџбину био председник и врховни командант Слободан Милошевић.

Поносан сам што ми је припала част да се као припадник ВЈ, којој је био врховни командант Слободан Милошевић, у име бројних поштовалаца, опростим од свог врховног команданта и да му изразим захвалност за његову херојску борбу и жртвовање, ради очувања части и достојанства српског народа, за време ничим изазване НАТО агресије на нашу земљу.

Име Слободана Милошевића остаће у трајном сећању нашег народа, јер је у једном тешком времену, борећи се против неправде и права силе, улагао максималне напоре и исказивао велику државничку мудрост да одбрани своју земљу. У народном сећању остаје само онај кога народ воли, а Слободана Милошевића је народ волео зато што је био велики човек. Колико је велики човек и државник био Слободан Милошевић, доказао је и у току протеклих пет година, водећи дивовску борбу у одбрани наше земље и српског народа од тешких и измишљених оптужби пред тзв. "хашким трибуналом". У тој неравноправној борби је и сагорео, али је ипак тријумфовао.

Слободан Милошевић одлази у вечност као херој овог народа.

Почивај у миру, поштовани Председниче.

СЛОБОДАН МИЛОШЕВИЋ НЕ ПРИПАДА АЛЕЈАМА, ВЕЋ ВЕЛИКАНИМА

*Милорад Вучелић, потпредседник Главног одбора
Социјалистичке партије Србије:*

Нема нама човека чије име значи слобода, чије име значи понос, човека чије име значи непокор. Нема више најбољег међу нама. Нема више оног који је тамницу претворио у моћну говорницу о истини, о нама пред целим светом, нема га и сада је то место празно и сада је свет сиромашнији за њега, али не и за истину о нама. Убијен је заточен и засужњен, ноћу, без сведока и гласова, без права на лек, без права на одбрану, без права на наду, без права да види своју породицу.

Отели су га и одвели од нас пре пет година. Отели су га на Видовдан, када се свако показује какав јесте, и када се свако уписује у сећање Србије онакав какав јесте. Отели су га на Видовдан и са њим Србији отели и срце и част и понос. Он је зачетник отпора неолибералном глобализму, и зато је био глобално медијски сакаћен. То сакаћење њега је само оснажило, јер је његов живот и трагичан крај улазница за историју. Историју коју неће писати трибунали, већ је пише овај народ.

Ви је пишете.

Исти целат који је преким судом пресудио Лумумби, Аљендеу, Че Гевари, пресудио је и њему. Слободан Милошевић не припада алејама, већ великанима.

Никада се ниједан човек није могао боље описати именом, него што је именом Слободан украшен и одређен наш председник, Слободан Милошевић.

Ко су они који говоре лоше о нашем Слободану Милошевићу?

Кажу да је наш председник злочинац. Говоре то они који су разбили Југосалвију, који су српском народу хтели да забране право на живот и трајање, они који су наоружали сваког терористу, гладног нашег бола и наше земље.

Говоре то они који су потрчали бесрамно и нељудски да кажу како му ни гробно место не дају, иако их нико ни за гроб, ни за место питао није.

Говоре то они који су свој живот посветили само једном циљу, уништењу сећања на Србију поносну, на Србију слободну. А Србија је поново постала и поносна и

слободна када ју је Слободан Милошевић поново ујединио и учинио је јединственом. А Србија је постала поносна и слободна када је Слободан Милошевић повео прве вишестраначке изборе, када је донео Устав у коме се брани и право на рад и право на живот и право на равноправност и свака друга вредност коју признаје и брани цивилизација и Европа.

Када је бранио, и одбранио право на антифашистичку борбу и сећање на најлепшу младост ове земље, победницу над силама Осовине, у време када су други ту истину крили и потцењивали.

А Србија је постала поносна и слободна када је Слободан Милошевић прихватио борбу да одбрани право српског народа да живи, и да траје, када је учинио све да га заштити, успевајући да по први пут у 20. веку спречи потпуно уништење народа и земље.

Ратови који су вођени без његове воље и без воље народа који је водио, ратови који су наметнути жељом великих и силних, и тако сваљени на терет Србије, нису били довољни да се Слободан Милошевић промени или поколеба, уплаши или преда. Ни он, ни Србија нису пристали да мрзе, и Србија је постала уточиште за све људе који су избегли пред ватром и страдањем, за све који су тражили кров, људску реч и хлеб. И Србија је кров, речи и хлеб дала и никада није питала како се ко зове, или у ког бога верује, никада не пристајући да своје грађане дели по нацији.

И Србија и он желели су и живели за мир, и он и Србија борили су се за право на слободу оним средствима које су наметали они који Србији нису хтели да допусте ни мир, ни живот, ни слободу.

Чувао је, и сачувао, Слободан Милошевић, све оно што су генерације пре њега стварале, не продајући то никоме и нипошто.

За те задатке Слободан Милошевић створио је и основао Социјалистичку партију Србије, чији је био председник и остао председник и коју је водио, он је изабрао њу за задатке које јој је наменио.

Ни ми нећемо бити гори, ни ми нећемо бити ништа мање истинити када са овог места поручимо свету: Слободан Милошевић је наш председник! Слободан Милошевић је борац за слободу! Слободан Милошевић је херој!

Памтиће га захвална Србија, памтиће га Република Српска чијем је стварању дао допринос, који се не може ни сакрити, ни умањити, памтиће га свако срце које сања

Његошев и његов сан о заједничком и братском животу Србије и Црне Горе, памтиће га Србија и памтиће га свет као пример пркоса, као силу истине, као доказ да је могуће провести живот, а никада се не понизити, а никада се не поколебати, а никада се не предати.

Кажу легенде што се препричавају по планинама и равницама Србије, да када год да је тешко, да када год да је страшно, изнедри Србија по једног великог човека, који на страшном месту остане, и који у тешким часовима поведе и охрабри, утеша и одбрани. Тако кажу легенде, а Слободан Милошевић је доказао да су древна веровања старија од слова, истинита и праведна. Рођен у најтежим годинама за ову земљу. Рођен је да у наредном мраку упали искру слободе, и оправда народну наду, и објави своје име Србији. Било је тешко, и он је дошао, било је страшно, и он је на страшном месту остао, и опстао. Дугујемо му да наставимо, дугујемо му да не заборавимо, и не предамо се, дугујемо му да не издамо, и не посустанемо. Какви бисмо ми људи били, када бисмо га се одрекли. Какви бисмо ми људи били када бисмо напустили заједничку веру и заједничку наду.

Данас Слободана Милошевића не сахрањује држава, данас Слободана сахрањује народ, ово је народна сахрана. И тако је добро, и тако је праведно, јер народ Србије заслужује бољу државу и праведнију власт, као што је заслужио, и на понос имао председника какав је Слободан Милошевић.

Тугује Србија, стоји у редовима за мимоход, плаче из гласа, и из срца, и има за ким да плаче. Плачи, Србијо, а када обришеш сузе, а када разбистриш очи и сузе од беса и бола, буди поносна што си га имала, буди поносна што га имаш од сада, па у вечност. Бори се, Србијо, тако би ти и он рекао, бори се, Србијо, и никада не дај своју слободу, никада не дај Косово, никада не заборави своје мученике, своје синове, памти како су их убијали у тамницама и на мостовима, како су их убијали док су сведочили истину.

Далеко је Слободан сада, предалеко од руку целата и крвника, далеко је Слободан сада, предалеко од злих и малих људи што би и мртвом да му суде, далеко је Слободан сада, заштићен и сачуван заувек у срцу и памћењу Србије и њеног народа, далеко је сада Слободан уздигнут изнад сваког зла, коначно победник, од сад, па заувек.

До коначне победе, Председниче.
Вечна ти слава и хвала.

ПРКОСНА ПЕСМА

Овом песмом Добрице Ерића од председника Милошевића се опростила Ивана Жигон, драмски уметник:

*Ја Раб Божји
Србин са проседом брадом
изјављујем драговољно
кроз ланце и жицу
пред сведоцима
силом, муком и неправдом
да сам крив и да признајем кривицу!*

*Крив сам што сам неко
а не нико и нетко
Крив сам што у доба општег србобрста
идем у православну цркву
додуше поретко
и што се крстим овако
с три прста!*

*Крив сам што јесам
а треба да нисам
Крив сам одавно
што стојим усправно
и гледам у небо, уместо у траву
Крив сам што се дрзнух против кривде
крив сам што опет славим своју крсну славу!*

*Крив сам што пишем и читам ћирилицом
крив сам што певам, смејем се и псујем
а понекад и лајем
Крив сам и признајем
да не знам што знам и да знам што не знам
Крив сам, и да завршим
с највећом кривицом
(пре него што се заценом од смеха)*

*Крив сам тврдоглавац
сто сам Православац*

*и Светосавац и што не верујем
у свети злочин и опроштај греха!
Крив сам и грешан дакле што постојим
и кад већ постојим и још дрско стојим
што бар не признам да не постојим!*

*Ако то признам да сачувам главу
изгубићу часни крст и крсну славу
Ако не признам црно ми се пише
цео свет ће на моју Земљу да кидише
Руље бивших људи лопова и гоља
чопори робота и других монструма
кидисаће на моје воћњаке и поља
и на моју белу кућу поред друма
око које као најлепше одиве
цветају трешње, јабуке и шљиве.*

*Па ево
признајем и то
за спас рода
Ја више не постојим
скините ме с листе
Ја сам од сад само
ваздух, светлост и вода
три елемента која вам користе.*

*А ово што пред вама говори и хода
то је оно што ви од мене створисте!
Моја ружна слика
озверена лика
коју умножавате у вечери и јутра
то је слика ваше свести и подсвести
то нисам ја споља
то сте ви изнутра!*

*Мој душманине са хиљаду руку
с хиљаду слугу и слушкиња лажи
убрао си ми сунце ко јабуку
и радост чисту ко булку у ражи.
Моји ће потомци пити јед и чемер
а твоји већ пију горку медовину
за крвави новац којим пуниш ћемер
распродајући моју ћедовину.*

*Усуд ће ти лудачку кошуљу обући
и тада ће се мало разданити*

*или ће планета од срамоте пући
и све нас у исти амбис сахранити!*

*Много сте важне
Земљо моја мила
Ти и Твоје сестре
Истина и Правда
чим се на вас дигла оволика сила
чим су на вас зинуле
кривда и неправда.*

*Руље бивших људи
убица и гоља
чопори робота и других монструма
палацају на твоје воћњаке и поља
и на моју белу кућу поред друма
око које као најлепше одиве
цветају липе, јабуке и шљиве.*

*Шта ће овде цихадлије
крсташи, фармери
који Ти черече синове и кћери
Мора да су чуле белосветске банде
да имају златна срца
па их ваде
да их пресаде у сопствене груди
не би ли и они тако били људи.*

*Господо тужиоци суци и целати
исписали сте ми своје заповести
по зеницама најфинијем стаклу
Што теже живим, лакше ћу умрети.
Зашли сте много у ноћ поодмаклу
али узалуд ћете линчовати
најгостољубивији народ на планети
(због чега ћете горети у паклу)
јер Људско Срце
чудо над чудима
неће да се прими у вашим грудима!*

*Ми се не плашимо смрти
црне куге
већ ропског живота и болести дуге
Смрт је честа појава међ нама Србима
као што су пролеће, лето, јесен, зима.*

*И није страшније
поготову дању
од суше, поплаве, земљотреса, мраза
кад је човек сретне на своме имању
окађене душе и светла образа.*

*Злонамерници
сити и манити
све ми забранисте у рођеној кући
ал не може ми нико забранити
да певам и да се смејем умирући
а то се вама више не догађа
ни кад свадбујете
ни кад вам се рађа!*

*Поштедите ме коца и конопца
и разапните ме на врху планина
као ваши праоци што су мог Праоца
Исуса Христа Назарећанина.*

*Ја ћу да гледам
а ви зажмурите
иначе ће вам се очи распрснути
од сјаја мог лица
Само, пожурите
што пре ме разапнете
пре ћу васкрснути!*

На крају је поручила

**УБИЛИ СУ СЛОБОДАНА - ЖИВЕО СЛОБОДАН!
УБИЈАЈУ СРБИЈУ - ВАСКРСНУЋЕ СРБИЈА!**

РЕЧИ ОПРОШТАЈА
У РОДНОМ ПОЖАРЕВЦУ

ВЕЛИКА ЈЕ НАША БОЛ

Душан Вујичић, председник Општине Пожаревац:

Цењени тужни скупе,

Опраштамо се од Слободана Милошевића, нашег суграђанина, утемељивача и председника Социјалистичке партије Србије, бившег председника Републике Србије и Савезне Републике Југославије.

Захваљујем, у име грађана Пожаревца и околине, свима вама, у овом тужном и трагичном тренутку за све народе Србије и Црне Горе.

Посебно захваљујем свима вама који сте дошли са стране, као представници својих идеја, групација, организација и истомишљеника патриотских мисли и идеја, и поштоваоци дела Слободана Милошевића, представницима удружења и грађана, представницима свештенства, Војске Србије и Црне Горе и свеколиких великодостојника из иностранства, који дођосте да се у овим тешким тренуцима за Србију, наш народ, и грађана околине и Пожаревца, поклоните сенима Слободана Милошевића.

Захваљност дугујемо и онима који су у немогућности да у овом тренутку и на овом месту буду присутни, саучествујући са нама широм земље Србије, и шире који се огласише изразима жаљења и саучешћа непосредно, телефоном, телеграмима и на други начин Републици Србији, Социјалистичкој партији Србије, грађанима Пожаревца и околине и породици Слободана Милошевића.

Неизмерно смо захвални на разумевању и доброј вољи онима који се огласише и рекоше дивне и добре речи поводом одласка свима нама драгог Слободана Милошевића из наше средине.

Драги Слободане, вест о твојој трагичној смрти у Хагу дубоко је потресла све грађане наше земље. Недостају речи којима бисмо у овом тренутку изразили бол због твоје кобне и зле смрти, која те отрже од нас, твоје породице, фамилије, другова и пријатеља.

Слободан Милошевић је рођен у Пожаревцу 1941. године, у скромној и напредној учитељској породици, где је завршио основну школу и гимназију, а Правни факултет у Београду.

Радио је на значајним и најважнијим пословима и политичким функцијама у управи града Београда, привреди, банкарству, Савезу комуниста Србије,

Социјалистичкој партији Србије и Председништву Републике Србије.

Као председник Републике Србије и Југославије је, стицајем друштвених и историјских околности и личним својствима, постао централна личност и фигура у бурним кретањима и превирањима овог поднебља крајем 20. века, и историјска личност у трагичном времену распада и разбијања Социјалистичке Федеративне Републике Југославије.

У том времену, као бескомпромисни борац за истину, слободарство, српство, Србију, као принципијелни заточеник тих идеја био је критикован, оптуживан, касније киднапован и изручен "хашком трибуналу", где је суђен и неосуђен, где му је ускраћено основно људско право - на лечење и живот.

Слободана Милошевића савременици памте као одличног ђака и студента, ангажованог на бројним питањима друштвеног и јавног живота.

Комшије и пријатељи га познају и памте да је, у тренуцима предаха, знао да дође у Пожаревац, да оде на зелену пијацу, код пријатељ у Живицу, да се осами и оде на пецање на Дунав, код Рама и Речице.

У свим ситуацијама био је умерен и одмерен, прецизан у изјашњавању и изражавању намера, мисли и идеја, жеља и захтева, о чему је и, иначе, постао пословично, познат и признат у нашој и светској јавности.

СТИЦАЈ историјских околности, уз свестрани допринос у спровођењу државничких циљева и намера неких земаља у окружењу и шире, допринео је да Слободан Милошевић, правно неутемељено и историјски неоправдано, буде оптужен, киднапован и изручен на Видовдан 2001. године "хашком трибуналу".

Иза њега је остало недовршено дело очувања наше државе и ужаса, и породица: супруга Мирјана, кћи Марија, син Марко и унук Марко, као и брат Бора.

Туга и сета Србије је његовим нестанком већа и значајнија него што смо ми, у овом тренутку, свесни.

Слободане Милошевићу, у име садашњих и будућих поколења, нека Ти је вечна слава и хвала!

СЛОБО, СЛОБОДО!

Обраћање Богољуба Бјелице у Пожаревцу:

Данас се опраштамо од Слободана Милошевића, нашег пријатеља, нашег друга, кога је његов народ коме је слобода највећа вредност звао Слобо Слободо. Данас се опраштамо од Слободана Милошевића државника. Данас смо сведоци раста и ширења легенде о Слободану Милошевићу.

Слободан Милошевић умро је мученичком смрћу у Шевенингену. Убијен је мучки, из потаје, намерно, са предумишљајем, у хашком казамату. Мали људи, увек вешти у великим неделима, нису могли да поднесу пораз, нису смели да дозволе Слободану Милошевићу да докаже своју невиност, да одбрани право људи на слободу, на човечност и људскост. Нису смели да дозволе да докаже да су они масовне убице, да су злочинци против мира и хуманости, да су немани које су из злобе, сопствене безидејности и личних интереса кренуле да униште овај народ и ове светове. Да униште јаву и визију другачије, боље и различитије будућности. Њихове судије, тужиоци, њихова пропаганда, њихово убијање Милошевића није успело да одузме снагу његових идеја, опредељења, као ни реалност визије, нити истинитост онога за шта се борио. Овде смо данас, да о томе сведочимо.

Овде смо, данас, да те идеје даље са собом и са другима носимо. Овде смо, данас, да потврдимо и да сведочимо да је његова визија о слободи, једнакости и људској срећи могућа. Ту смо, данас, да сведочимо и да потврдимо да ће се она остварити.

Слободан Милошевић је био разборит, смирен и мудар човек. Говорио је тихо, смирено, а његове речи биле су моћне, полетне. Тако је говорио зато што је на својој страни имао снагу необоривих уверења, сву моћ напредних идеја, сву силу хуманих опредељења. Говорио је убојито.

Није се љутио на оније духом и омање у моралу, нити на горостасне у незнању, неплеменитости и лилипутанце који су се декларисали или делали као његови противници. Чак и када су га на смрт разболели, заслепљеним, непрофесионалним и несавесним судијама и тужиоцима белосветског Хашког суда није приговарао што његове молбе за лечење не чују и што су неспособни

да га услише. Са благошћу која никада није виђена на било ком суђењу, а поготову не на неправедном, нелегалном, суђењу какво је било његово, никада се нико није обраћао нити усмеравао судије са таквом сигурношћу и упорношћу да је он водио из етичког беспућа њих, а не они процес.

Такав је увек био. Такав је био са пријатељима, друговима. Такав је био у сусрету са опонентима и (онима који су одлучили да резервишу неки ред у историјским читанкама о њему, тако што су изабрали да му се прогласе за љуте политичке непријатеље) љутим политичким непријатељима. Такав је био са нестрпљивим, неразумним, незајажљивим противницима и опонентима. Такав је био са свима са којима се сусретао. Такав је био, јер је био добар човек, благ (миран) човек, човек (сила) идеје и визије.

Слободан је био доследан и темељан. Никада једну идеју, оцену, опредељење није правио на пречац, сам и далеко од људи. Зато су његова политика и његове визије биле општеприхваћене.

Чак и када је знао да су изгледи за успех мали, а то је било увек у случају злопогрђа, малих светских патуљака који су веровали да су моћници великих сила, никада није одустајао од својих намера, темељности својих опредељења, упорног доказивања и разговарања. Увек је прихватао све оно што је водило миру, сагласју, слободи и правди за све.

Милошевић, наш друг и пријатељ, био је добар човек. Увек је веровао људима. Веровао је да у сваком човеку постоји добро и да оно, уколико се на њега обратите (позива) може и мора да превлада. Веровао је да може са непријатељима да нађе људско решење, у корист свих људи. Веровао је својим пријатељима да га неће издати, преварити и обманути. Чак када су то поједини од њих и урадили, углавном им је опраштао и настављао са њима да се дружи и другује, да се договара и делује. Он ни нас, нити било кога другог никада није лагао. А ми?

Слободан је био добар и спокојан човек, јер није имао рашта да страхује. Није имао коме да завиди, није морао никоме да се додворава. Био је паметан, образован, успешан и изнад свега имао је јасна опредељења која су га водила у животу. Она нису била само за њега, за његову породицу, већ за све људе. Никада није имао потребе, никада га нужда, ни карактер нису терали да се улагује.

Нити је био славољубив, нити је био среброљубив. Наш Слободан био је истинољубив и слободољубив. Зато никада није био ни несигуран ни колебљив. Његов народ га је због тога уздизао, славио, следио, дивио му се. Сваки човек света који је до истог тога држао поштовао га је и беседио о његовој харизми и шарму. Чак и злокобне особе у овом смутном добу морале су да признају тим речима о харизми и шарму непоречну моћ врлина од којих је он био саздан човек, човек Слободан Милошевић.

Нико га није могао уцењивати. Није морао да се продаје, да мења назоре и идеје, да се подређује другима. То му његови противници нису никада опростили. Зато су га прогонили када је био жив. Зато су га убили. Зато данас хоће да угуше васељену, да сатру развигорену легенду као што су му угасили живот. Етар јечи од злобе и лажи.

Слободан је био човек љубави. Ми смо га волели и он је волео нас. Волео нас је и кад смо се уплашени повукли са бојног поља и када нисмо смели да изађемо на улицу или изговоримо његово име. Како нас је волео, најбоље се види како нас је све овде у Србији, али и широм бивше Југославије, Балкана, бранио, по цену свог живота у лажном Хашком суду.

Поред нас, изнад свега је волео своју породицу. Како смо му се одужили? Никако. Многи застрашени сабљом којом се махало изнад њихових глава одркели су га се. Чинило им се да ће бити сигурнији ако буду бездушно, лажно и неправедно што више нападали чланове његове породице. Нису марили што га тиме уједају за срце (што му тиме парају срце). Важно им је било побећи од сенке сабље.

Волео је своју земљу, њене људе, народе. Изнад свега је желео да сви они живе поносно, заједно и добро. То је био његов највећи грех. Тиме је поништавао моћнике. Највећи непријатељи данашњих светских моћника су они који желе да живе поносно, достојанствено, заједно, богато и срећно. Како неко може да буде моћник, а да гледа како људи живе достојанствено, поносно и богато. Моћници воле да им се диве, да се гледа у њих ужарених очију, да сви настоје да буду као они, а да знају да то никада неће моћи. Каква је чар моћи, ако свако може да је има.

Слободан Милошевић је био државник.

Слободан Милошевић је чувао нашу заједничку земљу, наше народе и њихову будућност. У том настојању

и због тог настојања је и убијен. Тиме што су га убили мисле да су завршили са Слободаном Милошевићем и са његовим идејама и утицајима. Политичаре убијају. Државник вечно живи.

За свог живота Слободан Милошевић је постао легенда. Он је био оличење борца за слободу, за људска права, за једнакост, за заједништво, за богатство и срећу живљења свог народа, свих народа, свих људи на свету.

Сада, када смо овде, знамо да је легенда - Слободан Милошевић наткрива, не само све нас овде, већ све народе, државе и људе Балкана и Европе. Легенда о њему је кренула у свет и осветљава будућност.

Њу више неће моћи да блате мали ни мноштво злонамерних, кукавних, среброљубивих и неспособних светских моћника. Док је био жив, чинило им се да могу да се против њега боре. Сада, када је отишао у легенду, то више неће моћи. Што буду о њему више ћутали, то ће он бити присутнији.

Што буду више покушавали да га оцрне, то ће из тог дуела са моћним силама његових идеја о борби против неправде, против лажи, против неистина, испадати мањи, глупљи, неуверљиви. Можда су се могли борити са Слободаном док је био жив.

Што више време пролази са њим као легендом, губиће и битке и ратове, губиће све.

Слава ти, Слободане Милошевићу!

До победе, Слободане!

ЉУТА ЈЕ И ЖАЛОСНА ТВОЈА СРБИЈА

Генерал Божидар Делић је рекао:

Господине Председниче,
Ветерани, сви твоји саборци из борбе за спас српског народа и против НАТО-агресије у ставу су мирно. Нажалост, без припадајућих почести које Те следују, али са свим почастима и осећајима које се из срца исказују.

Болна срца, али још чвршћи у постојаности и уверењу да је борба за свој народ, за правду и истину, за традиције и вредности мерило чојства, мерило јунаштва. Речи песме, за поколења створена: "Благо томе ко довијек живи, имао се рашта и родити" још једанпут, на суров начин, добијају потврду.

У твојој постојбини Црној Гори кажу: "Кога гусле опјеваше, тај и вређаше, а кога оне оцрнише, оста и роду црн му образ". Тебе гусле већ певају јер си за живота у песму и легенду ушао. Рањена је твоја Србија, рањен је српски народ, по ко зна који пут у својој ближој и даљој историји, где год да се тренутно налази. Жали те искрено и она усправна, родољубива патриотска Република Српска и Црна Гора, коју хоће да потру и од свог истог народа одвоје.

Љута је твоја Србија, пре свега, на своје представнике, који не смогоше снаге ни за елементарно поштовање људског достојанства и пијетет према таквој личности какав си Ти био.

Њима на образ, уколико га још имају. Њима на душу, уколико ју није испрала глобалистичка мисао. Тешко их је разумети. Није им лако после свих неправди које Ти нанесоше, након хапшења и испоручивања модерним пилатима. Тешко разумети, а никако оправдати.

Да Те бар на последњи испраћај испрате, када су Те на све начине спречавали да браниш Србију од пресуде, која је донесена пре него што су креатори новог светског поретка и започели са монтираним политичким процесом. Војници кажу да је војска поражена само онда када се осети посрнулом. Када јој борбени морал падне, што се још више односи на личност. Док је у њој снаге и воље за борбом, она је непобеђена, ма у каквим се условима налазила. Твоја борба за истину у Хагу, нови је

пример како се треба борити за истину и свој народ - и фигуративно и стварно - до последњег даха.

Херојика Твог отпора тим је већа, када се зна да си се борио без институционалне подршке своје земље. Некима је више стало да се додворавањем, улизништвом и полтронством светским моћницима, обезбеди Твоја осуда и пресуда Србији, него да се истина покаже и докаже. Да се скине неправедна анатема са нашег народа. Њима замена теза, извртање чињеница и фалсификоање историје није ништа при осмесима, тапшањима по рамену и хвалисањима светских инквизитора, при шакама долара које су добили.

Господине и друже Председниче,

Како храброг команданта или борца поштује и пријатељ и непријатељ, а кукавицу ни свој ни туђи, тако противник високо цени борца за слободу своје земље, а дубоко презире издајника. Неће требати пуно времена да суд историје донесе своје. Ти си обезбедио своје часно место и поред сатанизације којој си био изложен.

Покушавали су да Те сломају на све начине, деловали на Твоју свест познатим и мање познатим методама, неби ли како сломили вољу за борбу и способност за одбрану. Нису у томе успели, већ су морали да те ликвидирају физички, не знајући да ће их Твоја смрт још више одмаћи од пројектованог циља.

Зар већ не види она шака јада, и у земљи и вани, да се ми, борци са Паштрика, Кошара и других места на Косову и Метохији, нећемо мирити са предајом свете српске земље, коју смо, са Тобом, борбом одбранили од највеће светске ратне машинерије.

Председниче и команданте наш, почивај мирно и буди уверен да Твоја херојска борба није била узалудна. Враћа се затомљени српски дух, чојство ће изнова бити на пиједесталу, спраће се српска срамота и на ђубриште историје отићи ће они који не заслужују да буду на челу.

Твоји саборци и ветерани одају Ти последњу почаст.

БЛИЗУ СРБИЈЕ, БЛИЗУ СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА

Песник Петер Хандке:

Желео сам да као писац не стојим овде сам, већ да стојим са једним другим писцем господином Харолдом Пинтером. Господину Пинтеру би биле потребне веома јаке речи. Мени су потребне слабе, али нека то слабо буде овде примерено, овде, дакле, није место само великим речима, већ и оним мањим. Свет, такозвани свет зна све изнад Југославије, Србије, свет такозвани свет, зна све изнад Слободана Милошевића.

Такозвани свет зна истину! Зашто је такозвани свет данас одсутан? И не само данас, и не само овде, такозвани свет није свет. Ја знам да не знам - не знам истину, али гледам, слушам, осећам, сећам се. Зато сам данас присутан близу Југославије, близу Србије, близу Слободана Милошевића.

Хвала!

ДАВИД ЈЕ ПОБЕДИО ГОЛИЈАТА

Потпредседник Главног одбора Социјалистичке партије Србије Милорад Вучелић рекао је на испраћају Слободана Милошевића у Пожаревцу:

Од минуле суботе у Србији најбољег нема. Нема Слободана Милошевића.

Твоју смрт, Председниче, примамо као нешто неправедно. Неправедно, јер нам је узела више него што узима другима.

Слободан Милошевић није био крунски заточеник, он је био крунски сведок истине о нама. Истине о нашем народу.

Након колективног удруженог злочиначког подухвата против народа Југославије, требало је уклонити сведоке. Најопаснији је био Слободан Милошевић.

И заточен, достојан нашег поштовања, био је достојнији њихове зависти. Хашка тамница била је његова говорница. Њихова ковачница, а његова говорница. Што су се више ковале завере од полуистина и лажи, то је његова говорница пред светом више храбрила нас клеветане, будила интелектуално успаване, узнемиравала оне чија савест их је терала на признање. Слободан Милошевић стајао је усправан. И мучен и болестан био је чврст, јер је за њега била прирасла судбина његове отаџбине.

Нису они мењали њега, он је мењао њих. Иако усамљенији од свих, отуђенији од других, за том говорницом, снагом воље, неподмитљив, говорио је оно што смо ми знали. Био је зависан од себе самог више него од било кога другог. Он се није тукао за немогуће. Ми то знамо. Ми овде, данас пред њим сведочимо.

Са Милошевићем је отишао последњи великан политичке мисли, човек који је својом трагичном судбином обновио мит о жртвовању, али жртва увек значи препород. Као што су косовски јунаци својим поразом оснажили дух српског народа, тако је Милошевић својом жртвом оснажио смисао побуне и показао да је она могућа и потребна.

И данас се на његовим победама у Србији гради живот. Слободан Милошевић је имао храброст државника у моментима великих народних брига. Разарања велике и братске земље, прекрајања историје, наметнутих ратова, економских санкција, лицемерја међународних моћника.

Ни као државник, ни као политичар, он није био кукавица. Био је и војсковођа када је Србија из ваздуха била нападнута, и био државник спреман да прими одговорност мира. Ако смрт има своје хероје, а живот своје, Милошевић је био херој и живота и смрти. Његово херојство није била храброст тренутка, него неограничена преданост идеји. Његова идеја и идеал била је отаџбина и слобода.

Глобално медијско сакаћење њега је само оснажило, јер његов живот и трагичан крај, његова су улазница за историју. Историју коју неће писати трибунали, већ трибуни. Исти целат који је преким судом пресудио Лумумби, Аљендеу, Че Гевари, пресудио је и њему. Слободан Милошевић не припада алејама, већ великанима.

Ако правда везује људе, а неправда их раздваја, ми смо данас овде, пред Тобом, спојени правдом за коју си се борио. Исти по заједничкој прошлости, историји, заједно подељеним срећама и несрећама, победама и поразима. Неправдом си раздвојен остао, од оних које си највише волео. Од своје породице, деце и сурпуге. Ако је патриотизам, бар утопијски, понекад једно велико породично осећање, Председниче, и ми овде окупљени, данас смо твоја породица.

Одати пошту једној смрти, у Србији је обичај. Обичај је да нас смрт окупи. Његова смрт окупила је и оне што се нису дали окупити. (Што су се у Хагу окупили као секире које се љубе у пањ забодене.)

Његова жртва вратила је достојанство људима ове поражене земље без имена и адресе. Из својих домова ових дана измилела је Србија коју подругљиво зову "друга", тиха, постиђена и згађена. Пред Музејом Револуције они су подигли главе. Мртав командант им је вратио снагу. Давид је победио Голијата. На лицима људи у колони могао се прочитати пркос. Стајали су на киши, коначно уједињени и сами изненађени сопственом снагом која је нарастала из сата у сат. То је та тиха, опасна Србија, која уме да трпи и да се свети својим трпљењем. Србија која се себе не стиди, а пред којом ће се многи стидети.

Данас су овде, са нама, пријатељи из мајке Русије. У ово време прогона и изгона, ипак, нисмо остали сами. Москва се није двоумила! Москва се није плашила! Као што је у историји Србија више пута у своја недра примила кости руских јунака, тако је Русија била спремна да пригрли највећег од нас. На њихову част, на нашу

срамоту. Овде се воли Москва, машта о Русији, овде се пева о подмосковским ноћима, али само је данас над Србијом тамна, најтамнија ноћ.

Они који су покушали да понизе Србију, понизивши посмртне остатке њеног председника, добиће ситне похвале својих ментора, али велико НЕ оних од којих зависи будућност ове земље. Грађани тзв. другог реда немају спонзоре, стратешке партнере и билборде, али и они верују у демократију. Демократију на коју се сви позивају, коју видимо како карикирају, али не заборавите демократију коју је Милошевић увео у Србију. Сви ће и овим петогодишњим тзв. демократским искуством обogaћени, умети да спрече да будућност своје деце предају у руке чуварима лика и дела заштићених сведока.

Председниче, и без тебе, са Тобом.

Нека Ти је вечна слава и хвала Слободане Милошевићу.

РУСИЈА ЈЕ У ЖАЛОСТИ КАО САВ ЧЕСТИТ СВЕТ

Генерал Леонид Ивашов:

Драга браћо и сестре! Драги другови!

Дошао сам да вам кажем да сва Русија и сви часни људи, Руси жале због смрти великог сина Србије Слободана Милошевића, кога је убио натовски казамат. У периоду историјских потреса, када се прекројава карта планете, када је буктао рат против словенског света, поносна Србија се, као и до сада, супротставила новим освајачима, новим фашистима. Слободан је стао на чело те борбе и водио је до последњег даха. Њега није сломила ни подлост, ни издаја, ни лаж ни подмукла мучења, и у свом последњем месту боравка, у хашком казамату НАТО-а, он је противника навео на последњу битку, бранећи истину и правду, бранећи њему драгу Србију. Он је постао главни тужилац чак и у овом средњовековном процесу. И поражени, и непријатељи, труде се да оцрне његово име, али историја - то није модерна инквизиција, то није Карла дел Понте. Историја ће просветлити Слободаново име и пљунуће у лица и на гробове свих оних који су покушавали да сломе српски народ, бацивши на колена Слободана.

Драга браћо и сестре, одајем официрску почаст војнику отаџбине Слободану Милошевићу.

НЕИЗБРИСИВА ВЕЛИКА ДЕЛА ВЕЛИКОГ ЧОВЕКА

Миомир Илић је, у име СПС Пожаревца, рекао:

Драги грађани Србије, општине града Пожаревца и Браничевског округа, другарице и другови социјалисти, поштована породицо Слободана Милошевића,

На овом тужном месту Србија, родни град Пожаревац и грађани завичајног Поморавља, Подунавља, Стига, Млаве, Звижда и Хомоља, као никада досад, данас са сузама и најдубљим болом дочекују председника Слободана Милошевића из оне Европе и света чији су целати, попут натовског "Милосрдног анђела", обавили још један крвави посао.

Србија се и овде данас општа од свог великана, који ће у историји стати уз раме са плејадом највећих синова српског народа и наше земље.

Суровом ненародном одлуком власти Слободан Милошевић није, како приличи десетогодишњем председнику Србије и СР Југославије, могао да буде сахрањен у Алеји великана на Новом гробљу у Београду. Са његовог и нашег Трга ослобођења испратићемо га у Немањину 41, двориште породичне куће, где ће бити сахрањен на месту на коме је проводио најлепше животне тренутке.

Упркос свима неправедним, од данас ће то бити Алеја великана Слободана Милошевића.

Од данас, биће то место трајног подсећања на његову личност и неизбрисива велика дела за Србију и српски народ, на хероја одбране народа и земље од агресије највеће силе у историји света, на највећег борца за очување Косова и Метохије и на његову петогодишњу беспопштедну битку за правду и истину о Србији и српском народу.

Биће то и место трајног надахнућа свих прогресивних људи Србије, посебно социјалиста, за наставак борбе за идеале Слободана Милошевића и свих нас.

Остајемо поносни што смо га имали и што смо били његови савременици, саборци и суграђани.

Нека је вечна слава и хвала председнику Слободану Милошевићу!

ОПРОШТАЈНО ПИСМО МАРКА МИЛОШЕВИЋА:

(Поруку је прочитао Богољуб Бјелица.)

Мој тата,

Испунио сам ово што си тражио и послао те ту, кући, код нас. Овде где си желео, где ти је место. Овде где смо Марија и ја одрасли и где Марко расте. Овде, на једно од најлепших и најсрпскијих места Свете српске земље, где су у току, већ више од два века живели највећи хероји, родољуби и мученици. Од којих су сви живели и гинули за своју отаџбину, под Православним Крстом и под Петокраком Звездом. Ти, нажалост, ниси први који се овамо враћа изгубивши живот, али као и сви пре тебе - добивши рат! Победивши!

Нека твоја погибија буде света, нека заувек остане запамћена и, нека буде последња. Нека отрезни преварени и понижени српски народ, нека га подсети на све највеће српске мученике - од Лазара до тебе. Нека више никада ни један српски родољуб не буде продан, издан и предан. Нека Србија врати све из тог проклетог и срамног места, где сам те последњи пут видео. Нека се агресорима и окупаторима више не дозволи да кроче на ову земљу! Нека се не допусти да са твојом погибијом буду сахрањени и слобода и достојанство! Нека слобода и мир замене насиље, издају, прогон и понижење који владају. Издајници и кукавице правдају издају отаџбине "интересима нације". Родољуби и хероји за њу гину! Као ти. УМРЕТИ ЗА ОТАЏБИНУ ЗНАЧИ ЖИВЕТИ! Тата, када твоје срце више не куца - моје само откуцава. Буди најзад спокојан и слободан, дошао си кући!

Овде ћеш бити са нама заувек.

Иако твоје срце више не ради, дајемо ти наше, да заувек остане са тобом.

Волим те одувек, заувек и увек, највише на свету и нека ти је вечна слава!

Марко.

ОПРОШТАЈНО ПИСМО ПРОФ. ДР МИРЕ МАРКОВИЋ

(Поруку је прочитала новинар Љиљана Милановић.)

Мили мој,

У уторак, 14. марта, је био дан када смо се венчали. Неколико година пре тога, 17. марта је почела наша љубав. Март је био наш месец. И ето, у марту се растајемо.

Од касних гимназијских дана, до срамног хапшења, 1. априла, били смо непрекидно заједно. Пет година си провео у затвору, и више од три године се нисмо видели. Из страшне хашке тамнице вратио си се у своју земљу и нашој кући, да заувек останеш на овом месту које си волео највише на свету. Али ја нисам ту, уз тебе, у нашој земљи, код наше куће. Зликовци, који су те убили у хашкој тамници, хоће и моју главу, можда и главе наше деце. Хоће да униште сваки траг животу који личи на твој, пре свега мој.

Нас двоје смо увек били на истој страни света - тамо где се води она величанствена битка за слободу народа и људи, за равноправност међу њима, за достојанство људског живота. Наша припадност тој страни света је била страсна и јавна. Борећи се за те узвишене идеале ти си изгубио живот.

Убили су те зликовци које остварење тих идеала лишава привилегија које су стекли на рачун рада и патњи других људи. Сва та привилегија коју су стекли на рачун рада и патње других људи, свака борба против те неправде убудуће биће инспирисана тобом, ма где у свету да се води. Твојом храброшћу, твојом племенитошћу и твојом упорношћу. Бескрајном лепотом твоје личности.

Ја знам да ћеш бити вечно жив за све будуће људе којима је стало да живе као људи. Твоју ће заставу носити сваки поштен и храбар човек. А твоје хашке убице, и њихове улицице, у нашој земљи остаће запамћене само као сплеткароши, олош, потказивачи које никада није ни дотакао ниједан облик части. Кукавице које о храбрости знају само из бајки за најмању децу; цивилизацијски отпад који се у зло време удружио да заустави срце моралног историјског дива. Није први пут у историји да

највећег човека ликвидирају најмањи људи. И твоје убице одавде, што гмижу пред освајачима, али и пред патуљцима, ако буде за њих неко знао сутра, знаће само по томе што су непријатељима издали, из земље прогнали и подло убили народног лидера, храброг и лепог вођу који се налазио на челу народа у његовој борби за слободу.

Данас је будан највећи део Србије. Да је бар половина тих Срба тако била будна марта 2001. године, не би оне срамне априлске зоре био ухапшен. Данас је Србија љута и увређена. Да је таква била бар мало и делимично 28. јуна 2001, не би те неколико плаћених протува спровело до непријатељског хеликоптера и неповратно одвело од земље. Већ четврти дан плаче Србија. Да је тако заплакала пре шест месеци, када си се тешко разболео и када ти нису дали да се лечиш, ти би данас био жив.

Ја ћу остати тамо где си ме оставио, и наставићу где сам стала. Волећу нашу земљу, нашу децу, нашу кућу. Борићу се за наше идеале. Објаснићу нашем малом Марку зашто треба да се поноси тобом. Чекала сам те пет дугих, тешких, страшних хашких година, и нисам те сачекала. Сад ти чекај мене.

Воли те твоја М.

ЗАУВЕК ЗАБЕЛЕЖЕНО

- следе 94 фотографије -
(из омота СЛИКЕ)

